XXI. évfolyam 7. szám Ára: 1 forint 1965. február 18

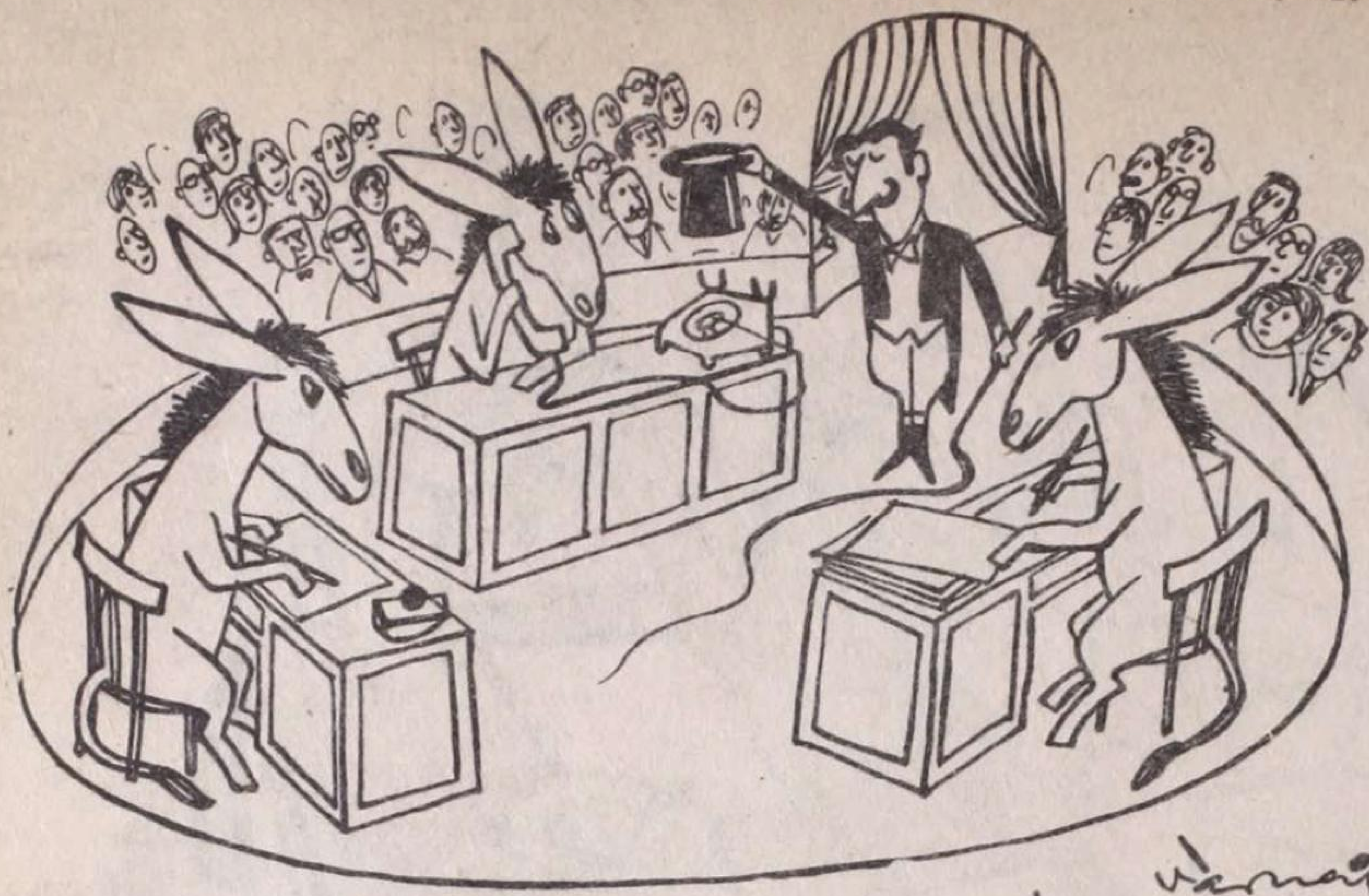
Várnai György rajza

ILYEN IS VAN

– Remélem, most már ön is belátja, hogy a hegedű, amit készített, nem szól!?...

Az idomítás csodája

Várnai György rajza

Családi öröm

– Tévedésben van, kedvesem, én a papa vagyok...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A minőségrontás nem takarékosság!

Kedves Ludas!

Nem tudom, ki lehetett az a lángeszű feltaláló, aki az Autopressz kávéfőző-gép egyik alkatrészét, az őrölt kávé leszorítására szolgáló lyukas lemezt meglágyította, minek következtében a lemez már az első használat után deformálódik, és a kávé szétfreccsen a konyhában. Nem tudom, minek rosszat csinálni a helyett, ami már bevált és jó. Talán a változatosság kedvéért?

Olyan takarékoskodás ez, mint a papírbakancs. Kis ügy, tudom, de amikor a rossz lemez jóvoltából szétrobban a kávéfőző, én a méregtől robbanok szét, s talán a fogyasztó idegeivel is illene takarékoskodni.

Rákosy Cs. Domokos
VII., Lenin körút 29.

KÉT MAMA

(Szín: egyszerű kis uzsonnázóhely.)

ZALÁNÉ *(idős asszony, köt).*

SEBŐNÉ *(idősebb asszony, horgol).*

ZALÁNÉ: Teljesen el vagyok keseredve...

SEBŐNÉ: Miért?

ZALÁNÉ: A fiam miatt. Az ember felneveli a gyerekét, gürcöl, a szájától is elvonja a falatot, hogy neki mindene meglegyen. Aztán, tudja, mindig azt szerettem volna, hogy mérnök legyen a fiamból.

SEBŐNÉ: Na és?

ZALÁNÉ: Az is lett. De hát nincs sok örömöm benne. Huszonhat éves kamasz és már önállóskodik. Tegnap is kilenc óra után jött haza.

SEBŐNÉ: Együttérzek magával. Az én fiam egy drága gyerek. Gyakran hazajön már reggel négy óra előtt. De lábujjhegyen!... Imádnivaló drága kölyök az én fiam.

ZALÁNÉ: Mi a foglalkozása?

SEBŐNÉ: Hol ez, hol az, ami jön. Most éppen asztaloskodik egy kis műhelyben.

ZALÁNÉ: Hol?

SEBŐNÉ: A váci fegyházban.

ZALÁNÉ: És miért van ott?

SEBŐNÉ: A villamoson egy hipnotizőr kényszerítette, hogy a zsebébe nyúljon, és kivegye a pénztárcáját.

ZALÁNÉ: Kényszerítette?

SEBŐNÉ: Hát persze. Magától nem jutna eszébe ilyesmi az én csupabecsület Pistikémnek.

ZALÁNÉ: Irigylem magát. Nekem meg csak bajt és bánatot okoz az a kölyök. Havi 2600 forintot keres, abból hazaad kétezret. Kérdem én: mit csinál a többi hatszáz forinttal? Megvert a jóisten ezzel a gyerekkel!

SEBŐNÉ: Az én fiam nem keres semmit, de ha keresne, biztosan adna belőle valamit az anyjának. Mert szíve az van.

ZALÁNÉ *(irigyen):* Sikerült gyerek.

SEBŐNÉ *(büszkén):* Nem panaszkodhatom.

ZALÁNÉ *(keserűen):* Engem megvert az ég!

SEBŐNÉ *(boldogan horgol).*

ZALÁNÉ *(szomorúan köt).*

Függöny

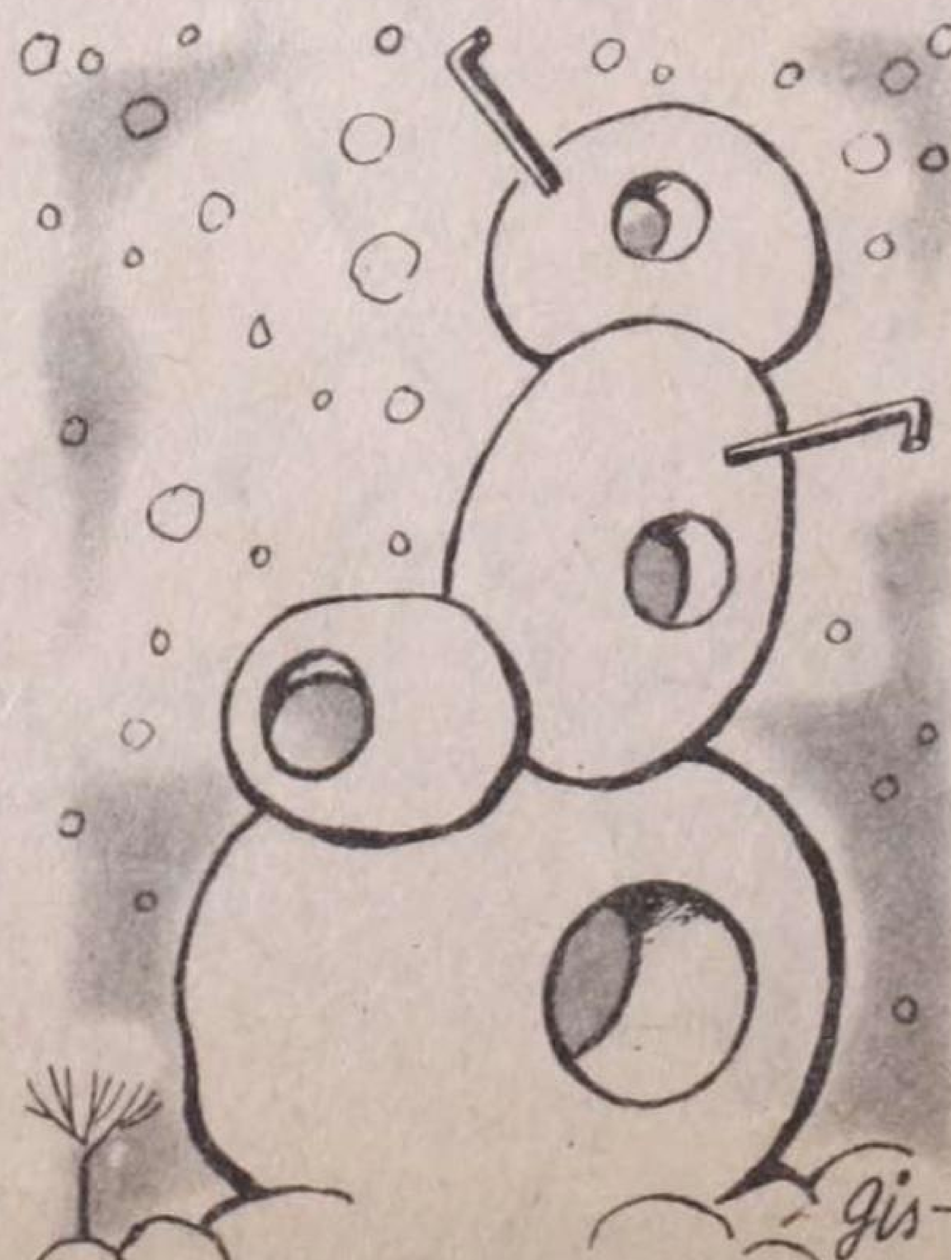
Galambos Szilveszter

Hóember-variációk

Szegő Gizi rajza

A célszerű...

A non-figuratív...

De Gaulle aranyra váltja dollártartalékát

Fülöp György rajza

USA DOLLÁR

$

USA DOLLÁR

Bank of America

ARANYALAP

ÚJ JOHNSON

De Gaulle

– Sajnálom, Mr. Johnson, ez az oszlop az enyém.

IGAZ SZERELEMMEL A FÖLD KÖRÜL

Néha olyan érdekes dolgokat olvasok az újságban, hogy önkéntelenül, félhangosan felkiáltok:

– Még a bolondnak is megéri a hatvan fillért!!

Most persze kíváncsiak, hogy ez alkalommal mit olvastam. Nos, nem titok. Szó szerint idézem a közleményt:

„Négyszer voltam szerelmes öt év alatt, amíg autóstoppal hatvan országot bejártam – nyilatkozta a Timesnak egy 22 éves angol lány. – Szerelmeim Alaszkában, Chilében, Párizsban és Budapesten élnek.”

Hát igen, szerencsére akadnak még erényes hajadonok, akik tudják, hogy mi az a szűzies tartózkodás. Mert legyünk őszinték, hallottunk már számos olyan esetről is, hogy egy fiatal lány, elkerülve a szülői háztól, rövidesen a kéjsóvár csábítók szánalomra méltó martalékává vált.

Itt azonban az ifjonti mértéktartásnak dicséretesen ritka és szép példájával állunk szemben. Hisz' mi történt tulajdonképpen? Egy tizenhét éves angol kislány (a nevét a lap érthető okokból nem közölte) nekiindult autóstoppal világot látni, öt esztendő alatt hatvan országot bejárt, ki tudja, miből élt ezalatt, s mégiscsak mindössze négy ízben gyulladt szerelemre, vagyis cirka minden tizenötödik országban. És higgyék el, az sem véletlen, hogy a Miss pont hol vesztette el a fejecskéjét.

Alaszkán igazán nincs mit

csodálkozni. Ott az év túlnyomó részében olyan hideg van, hogy az emberek lényegében két dolog között választhatnak: a szerelem és a tévé. Az utóbbi viszont fél percenként hirdetéseket sugároz, ami pokolian idegesítő tud lenni.

Chilének, szerintem, az a magyarázata, hogy irtó messze van Alaszkától, és mire szegény kislány odáig eljutott, egyszerűen elviselhetetlenül nyomasztóvá vált számára a magány.

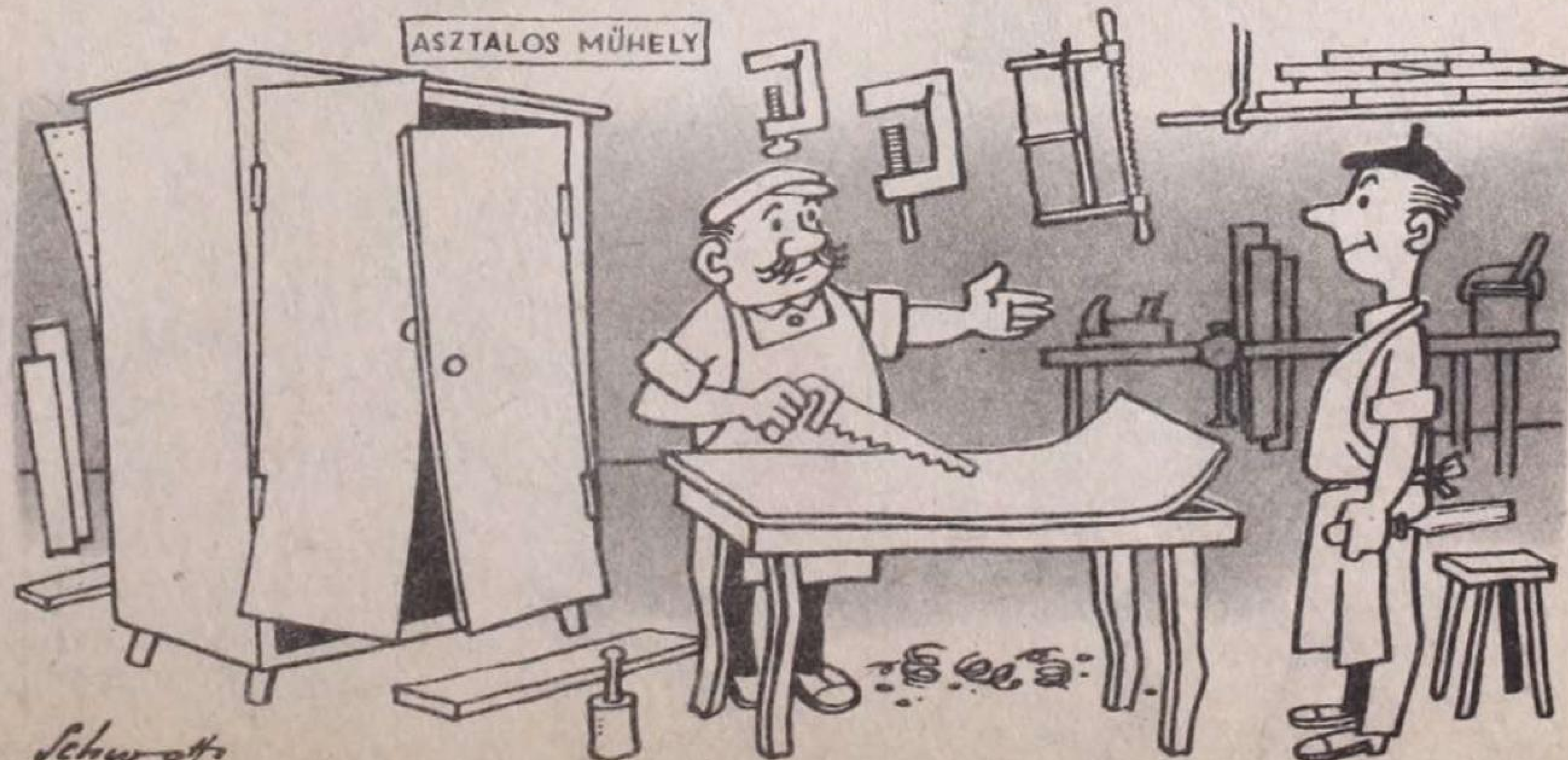
A Szajna-parti metropolis is érthető. Párizs kifejezetten a szerelem városa. Ez köztudomású. Aki ott sem lesz szerelmes, az leghelyesebb, ha haladéktalanul a kezelőorvosához fordul.

Ami pedig Budapestet illeti, csak annyit mondhatok, hogy szülővárosom nevét olvasva e dicső listán, megdobbant a szívem. Lám, ez a jóformán alig-alig megközelíthető jégszobor, nálunk bizony kénytelen volt beadni a derekát. A magyar szalámi mellett immár a magyar szerelem is világmárka lett. Nem tudom, részleteiben hogy történt a dolog, de egy biztos: derék munka volt! Büszke vagyok rátok, fiúk!

Dalmáth Ferenc

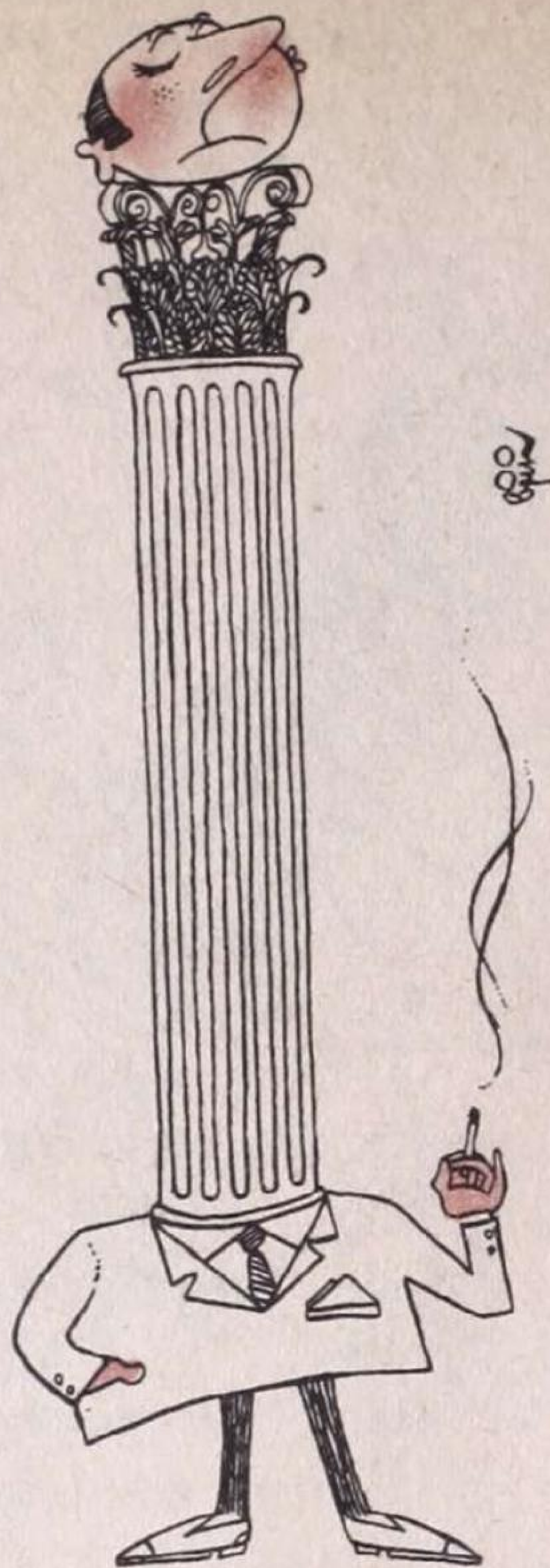
Szakmai büszkeség

Schwott Lajos rajza

– Az a szép a mi szakmánkban, hogy bármikor mondhatjuk: „Ja kérem, a fa még dolgozik” . . .

Önteltség

Törpe magnó

DOHOGÁS

1.

Ejnye, be kár!

Elmulasztottam! Igazán bosszantó!

Hogy mit mulasztottam el? Egy ismeretterjesztő előadást az angyalföldi József Attila Művelődési Házban... Pedig nagyon érdekelt volna, hogyan kell azt csinálni, mi a technikája... Bevallom őszintén, teljes sötétségben élek, és eddig még senki sem világosított fel.

Pardon, félreértés ne essék, én a légi kémkedés technikájára vagyok kíváncsi, erről tartottak ugyanis előadást a művelődési házban, hadd művelődjünk.

A légi kémkedés technikájáról.

Nehogy azt tessék hinni, hogy az olyan egyszerű dolog... Nem elég repülőgépet vásárolni, aztán huss! fel a magasba... Nem elég a magasból csak úgy lekukucskálni a földre... Ó, nem!... Annak technikája van... Akit érdekel ez a szakma, nyilván szívesen végighallgatta az előadást.

Sajnos, én elmulasztottam. Ámbár, ha utánagondolok, nem is nagyon bánom, hogy nem voltam ott.

Tériszonyom van.

Ha megismétlik az előadást és Mata Hari kisasszony ott lenne, adják át neki hódolatteljes kézcsókomat.

2.

Egyesek azt mondják, hogy az újságokat nagyon rövid idő alatt ki lehet olvasni, mert nincs bennük elég olvasnivaló.

Ez nem igaz. Ezt azok mondják, akik nem olvasnak figyelmesen. Én például elolvastam egy rövidke hírt a Hétfői Hírekben, és csak ezen az egy hírecskén több mint félórát tűnődtem.

Íme, a hír:

„Győzött a tv Szentgotthárdon. Ismét bezártak egy italboltot, mert már nem ez jelenti a szórakozást. A községben minden második családnak van televíziója. A kocsma »csődbe ment«."

Mit tudtam meg ebből a hírből?

Megtudtam azt a fontos tényt, hogy Szentgotthárdon ismét bezártak egy italboltot. Ez érdekes, nagyon érdekes, mondtam magamban, és örültem a minden igényt kielégítő gyors tájékoztatásnak. Továbbá megtudtam azt is, hogy a községben minden második családnak van televíziója.

Eddig rendben is volt a dolog, mindezt értettem. Csak azt nem értettem, miért nem ittak a jó szentgotthárdiak akkor, mikor nem volt műsor a tévében? Miért nem ment az üzlet napközben? A tévé miatt?

Rejtély.

Azazhogy mégsem. Véleményem szerint ez két hír: Szentgotthárdon ismét bezártak egy italboltot. Ez az egyik hír. És a másik: a községben minden második családnak van televíziója.

Kár volt összeerőltetni őket.

Igaz, hogy úgy, az eredeti fogalmazásban pozitívabb kicsengésű a dolog, de, kérdem tisztelettel, minek kell egy csacskaságnak kicsengeni?

(mikes)

JUCIKA és a fogfájás

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kedves Ludas Matyi!

Albertirsa, mint ismeretes, Budapest és Ceglédbercel között fekszik. Az itt látható útjelző tábla Albertirsánál, az országút mellett áll. Budapestet erre is, arra is, ellentétes irányokban jelzi. Az is köztudomású, hogy Pilis még közelebb van Pesthez, mint Albertirsa. Ezzel szemben a Ceg-

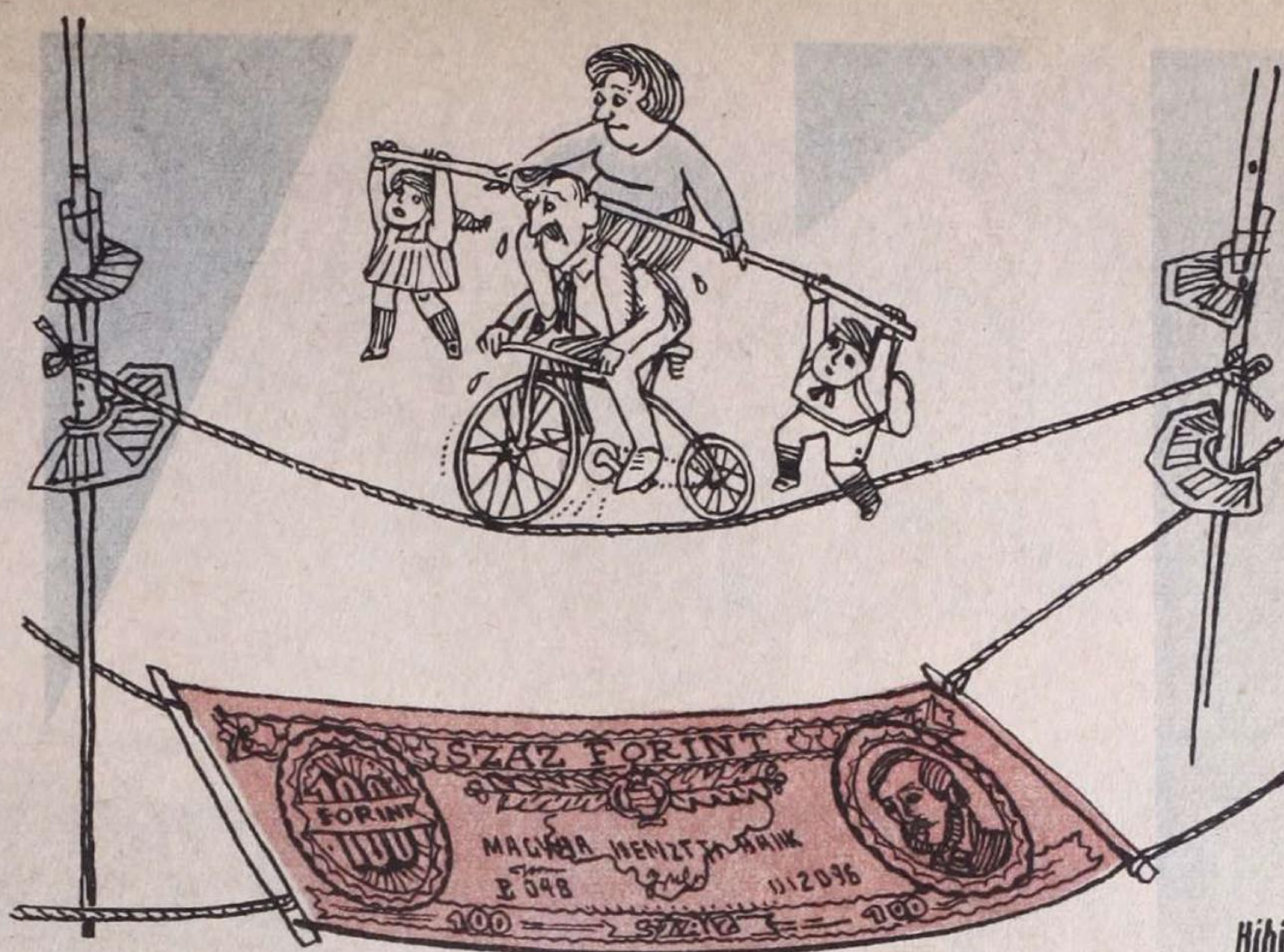

lédbercel felé mutató tábla 48 kilométert jelez Budapestig, bár Ceglédbercel Budapesttől távolodó irányban, Albertirsa után következik. Indokoltabb lenne, ha a baloldali útjelző 40 000 kilométert mutatna. Ebben az irányban ugyanis az egész földgolyót meg kellene kerülnie a Budapestre igyekvőnek. Feltéve, ha hisz a táblának.

Dr. Kandó Ferenc
XI., Szajol u. 8.

Mentőháló

Hegedűs István rajza

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Színhely: egy fővárosi nagyüzem óvodája. Már minden szülő hazavitte a gyermekét, csak a négyéves Olga bámul nagy szemekkel a bejárat felé. Az óvónéni végül is megkérdezi a kislányt:

– Hol lehet az apukád?

A gyerek picit selypítve, de határozottan válaszol:

– A Dohány utcai italboltban fröccsözik.

Az óvónéni elindul a gyerekkel a Dohány utcába. A derék apa valóban a pult mellett fröccsözik. Köszönettel átveszi a gyereket, és apai büszkeséggel mondja:

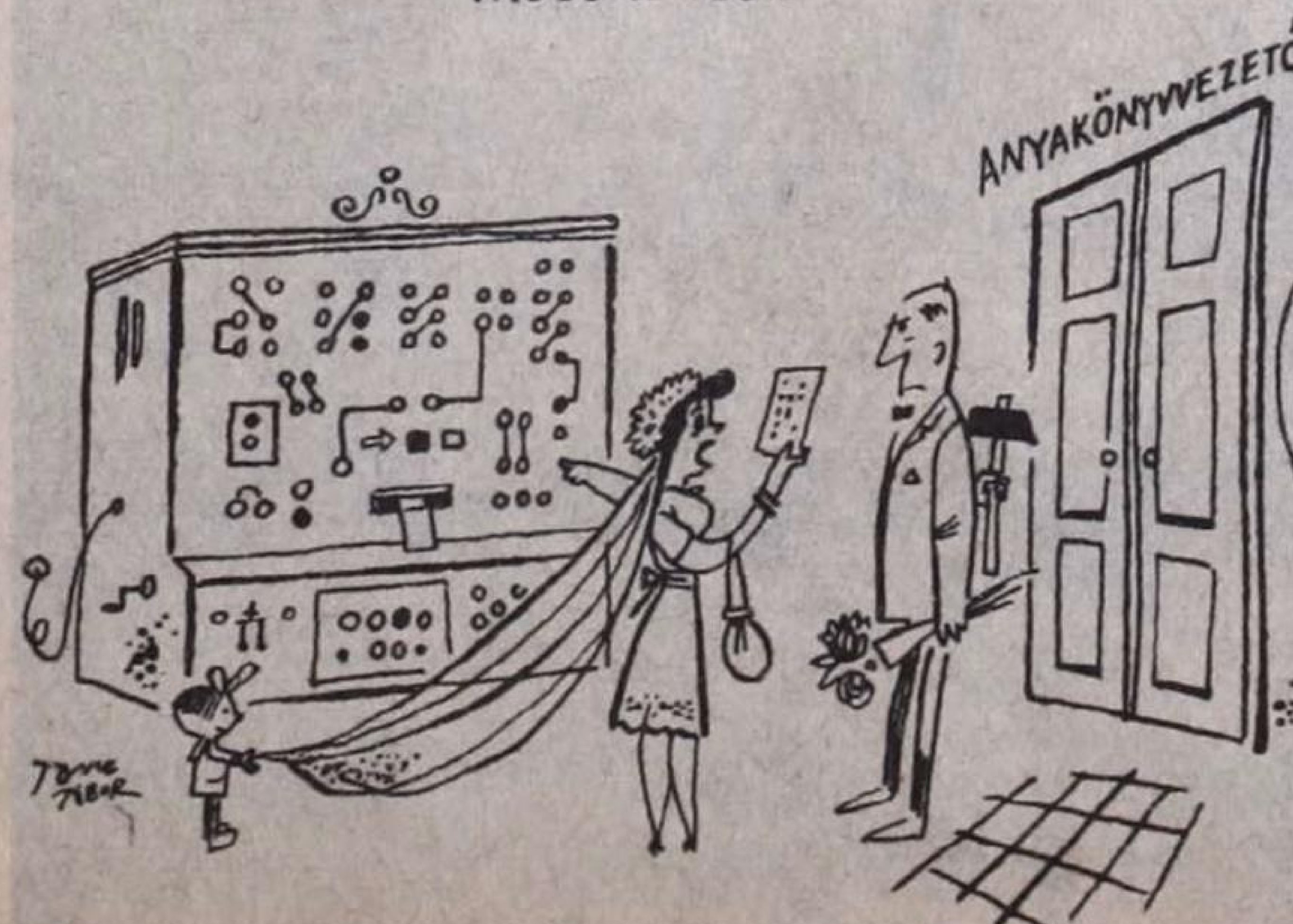
– Kár volt ide fáradnia, kisasszony. Az én okos kislányom már egyedül is idetalál.

G. SZ.

A hajlakk előnye

Modern idők

– A gép azt ajánlja, hogy ne menjek hozzád! . . . .

Ezt olvastuk

A SÚLYTALANSÁG SÚLYA

Az esztrádműsorokról közölt cikket a Magyarország. Többek között ezt írja: „Ha sokesztendős tapasztalataink alapján mérleget készítenénk, a *súlytalan*, rossz műsorok alaposan felbillentenék az *egyensúlyt*."

Heuréka! Új fizikai törvény született!

ÚJ HOSSZMÉRTÉK?

„Egy japán textilgyár mérnökei — olvastuk a Népszavában — olyan új technológiát fejlesztettek ki, amellyel rendkívül vékony, mindösszesze fél mikrométer átmérőjű üvegszálak állíthatók elő."

Tekintve, hogy a mikrométer nem mértékegység, hanem hosszméretek pontos mérésére szolgáló műszer, az új technológiai eljárás valóban figyelemre méltó. Izgatottan várjuk a hírt, a fél patikamérleg súlyú hordozható televíziós készülékről.

Dr. Árgus

Egyenjogúság

Vasvári Anna rajza

TŰZVÉSZÉLY AUSZTRÁLIÁBAN

Azok, akik bosszankodva hallgatják a magyar rádió meteorológiai jelentésében a sok mínuszt, az éjszakai és nappali fagyokat, a havazást és az élénk északi szelet, gondoljanak sajnálattal a szegény ausztráliaiakra, akik embertelenül szenvednek a 38 fokos hőségben. Perthi jelentés szerint egész Nyugat-Ausztráliában tűzriadót rendeltek el, mert a szinte kibírhatatlan hőség teljesen kiszárította a legelőket és a bozótot. Mit adnának az ausztrálok egy kis jó budapesti didergésért!

HOGYAN LETTEM FRADI SZURKOLÓ?

Hajrá Fradi! Remélem, kedves Olvasó, egyetértesz velem, és te is a Fradinak szurkolsz. Én sem mindig voltam ilyen egyenes lelkű, jellemes férfiú, valaha elhajoltam az MTK felé, isten bocsássa meg bűnöm, a Sándor Csikar magába bolondított. De ennek vége! A Repera Művekben a kis esztergában történt az átnevelés, ott mindenki a Fradinak szurkol, akinek van esze és nem horgász, vagy sakk-őrült.

Ahogy beléptem ebbe az elsőosztályú gyárba és szuperklasszis műhelybe, rögtön egy remek, vadonatúj Skoda gépet kaptam és micsoda munkát rá, a családi házat játszva kerestem volna meg rajta. Ez volt reggel hét órakor, rá egy óra múlva már egy öreg, MÉH-től átvett esztergával kínlódtam és a többiek elrontott selejtjét pofoztam szalonképessé. Ma már nagyon is belátom, szörnyű tévedésemet, én voltam az egésznek az oka. Ó, egek, ó, egek! Jött a csoportvezető Halmai, üdvözölt, barátságosan, szaktársiasan:

— Hajrá, Fradi!

Meggondolatlanul válaszoltam. Gőgösen, ostobán és harsányan:

— Hajrá, MTK!

A gépsoron felemelkedtek a fejek, az egyik Fradi drukker automata leállt, a levegőbe belefagyott az oxigén. A csoportvezető vérvörös arccal fordult a szomszédom felé, az próbálta vigasztalni, próbált bele életet lehelni.

— Boldogok a lelki szegények, és egy Albert Flóri kifocizza tíz Bödör szemét.

Dacosan hallgattam. Istenem, milyen éretlen voltam. A csoportvezető lassan lehiggadt és ismét felém fordulva, szűkszavúan mondta:

— Ja, most jut eszembe, hogy maga tévedésből került erre a Skodára, van itt egy jó kis német pad, 1877-ből, majd szépen eldolgozgat rajta.

És bár ahogy megérdemeltem a kitolást. Most már tudom, akkor még képeket csináltam. Jól van, itt is megkeresem a kis pénzem. Ez is micsoda elbizakodottság volt. Nem kerestem én ott semmiféle pénzt. A gép hol leállt, hol megindult, igen esetlen jószág volt, akadékos, mint egy vénasszony, és isten elvette az eszem. Szaladtam a művezetőhöz panaszra, az éppen Halmaival társalgott szakmai ügyekről. Tisztelettudóan vártam, hogy sorra kerüljek. A művezető így beszélt:

— Nézd, kérlek, hátul a Mátrai, biztos pont. Elöl Flóri és Tüske megrúgják a maguk gólját, megeszik az MTK-t.

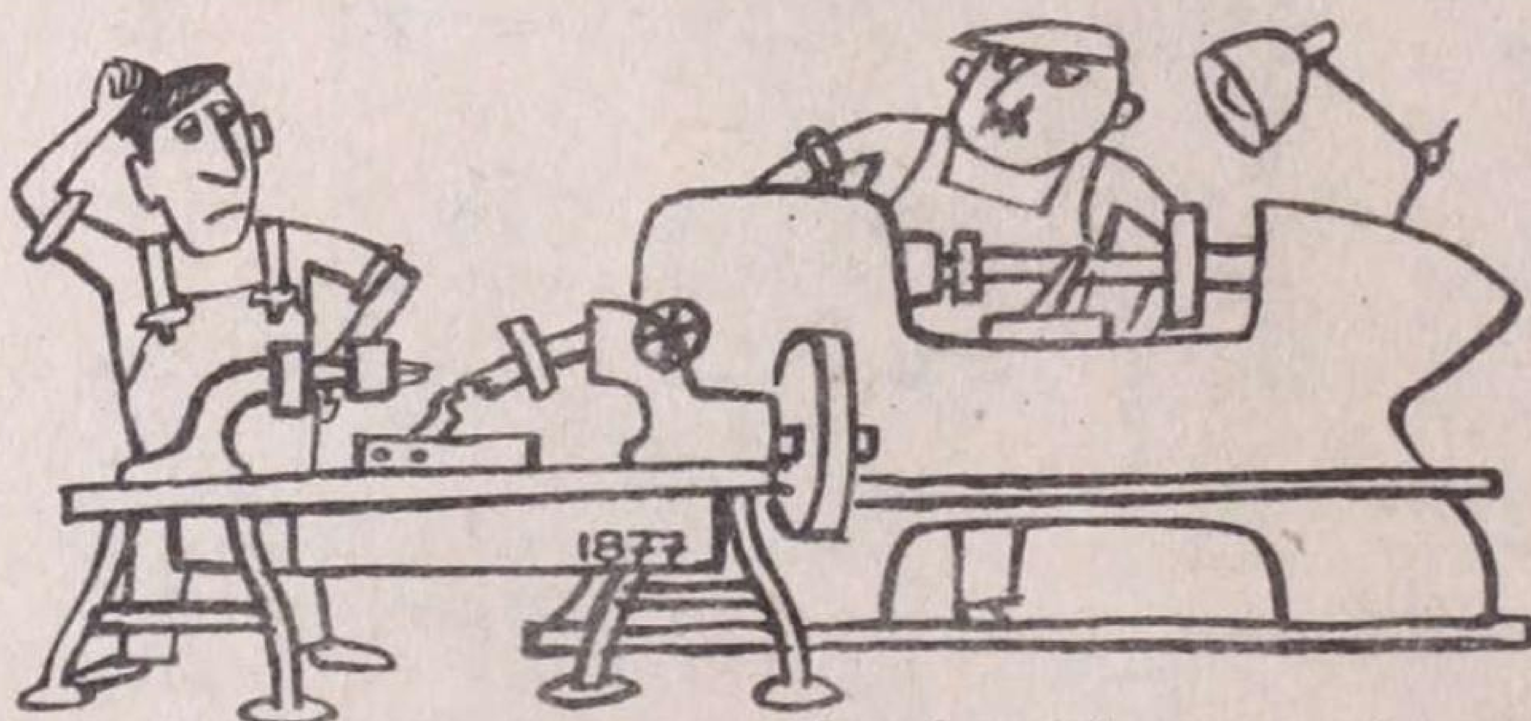
Gránitkövet a kotyogó fejemre! Nem tudtam megállni, hogy közbe ne szóljak:

— Három góllal győz az MTK.

A csoportvezető csupán ennyit mondott a megdöbbent művezetőnek:

— Ez az az ember, akiről beszéltem.

Villámként cikázott a nagyfőnök szeme. Menekültem, nehogy elégjek, nincs kényesebb dolog, mint a lelki sérelem. Ezt most már tudom, akkor még makrancoskodtam. A munkámba temetkeztem, persze, amikor volt. Hol a masina döglött be, hol pont nem volt rávaló munka.

Ilyenkor összesepertem a vasforgácsot, leolajoztam a késeket, megvarrtam a munkásnadrágom, egyszóval dolgoztam. Ha a gép megindult, a csoportvezető meg-megállt mellettem selejtjegyzőkönyvvel a kezében, és bosszúsan kérdezte:

— Mondja, biztos, hogy szakmunkás vizsgája van? Biztos, hogy nem udvari munkára kapott oklevelet?

Igaza volt, hogy így húzott, most már látom, mióta keblemben Fradi-szív dobog. Ebben az időben kezdett bennem felülkerekedni az ember, aki önvizsgálatot tart. Egyszer azt mondtam Halmainak:

— Igazságtalanul kapott ki a Fradi.

Hosszasan, kutatva nézett rám, a titkot kereste, hogy miért mondom ezt. Szégyenlősen vallottam, arcomat kötényembe rejtve:

— Vasárnap kint voltam a Fradi-meccsen.

Hitetlenül meredt rám. Könnyezve vallottam:

— Nem lehet örökké tudatlanságban élni. Rá kellett jönni, hol a helyem.

— Khm — morgott gyanakodva, és úgy nézett rám, mint egy csalóra, nem hitt nekem. Pedig akkor már valóban új életet kezdtem. A Fradi-borozóba jártam, zöld—fehér inget viseltem, és megszületett ikreim közül az egyiket Albertnek, a másikat Flóriánnak kereszteltem. De még gyanakodtak rám. Ó, ez fájdalmas volt. A szerencse segítségemre sietett. A totózóban voltam, s a Fradi kilenc tartalékkal készült kiállni a Dózsa ellen. Öngyilkosság volt a Fradit tippelni, mégis azt tettem. Véletlenül éppen bejött Halmai, a csoportvezető, és csak nézett.

— Mind a tíz szelvényen Fradit tippelt? — tanulmányozta a szelvényeket ámuldozva. — Tudja, hogy ezt még én sem tettem?

— Bízni kell a fiúkban — rebegtem —, és akár az életünket is feláldozni értük.

Aznap este együtt sírtunk a Fradi borozóban, de ezek örömkönnyek voltak. Tudtuk, nem vész el a nemzet, amelynek ilyen csapata van.

Egy hét múlva az új Skodán dolgoztam, öreg vekkeremet egy éppen belépett Tatabánya-szurkoló kapta meg. Ő hozza rendbe az én selejtjeimet is, sajnos nehezen boldogul.

Hiába, ezek a vidéki csapatoknak szurkoló egyének még messze vannak az igazi esztergályos klasszistól.

Nagy S. József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

RAGASZTÓS PAPÍR AZ INGEN

Mint férfihez illik, a minap vásároltam egy gyönyörű szép hófehér férfi inget. Olyan elegánsan festett a celofán csomagolásban, ahogyan csak egy zsugorított puplin férfi ing tud festeni százegynéhány forintért.

Amikor kibontottam a csomagot, mérsékelt örömmel konstatáltam, hogy a portéka ragasztós papírral van rögzítve, és a

papírt nem lehet rendesen levakarni az anyagról, csak némi víz és dörzsölés segítségével, amitől viszont az ing több helyen sajnálatosan elvesztette vadonatúj jellegét.

Hangsúlyozom, nem az ing, hanem csupán a csomagolás ellen van kifogásom. A ragasztós papír helyett valami praktikusabb dolgot kellene kitalálni, ami kibontás után nyomtalanul eltüntethető a vevők nem kis örömére...

d–th

Biztató ítélet

Fülöp György rajza

– Mondd, Fritz, mi az ördögnek bújkálunk mi húsz éve? Leüljük az ötven gyilkosságért azt a fél napot, és legyenek boldogok!

A fejmozgást ismerni kell

Minden embernek vannak hibái, nekem például az, hogy nem szeretek asszonnyal boltba menni és vásárolni. Inkább megvárom kint, az utcán, az üzlet előtt, aztán akármilyen nagy csomagot átveszek tőle, és zokszó nélkül viszem. Állok tehát a félhomályos utcán, és szívom a friss levegőt, de azért távolról benézek a kivilágított zöldségüzletbe, és látom, mi történik odabent.

Az egyik elárusítónő mosolyogva lép a feleségem elé, és kérdésére igenlően bólogat. Belemutat egy farekeszbe, de nem mér ki semmit, barátságosan beszélgetnek, a nő megint igent int a fejével, feleségem pedig üres kézzel jön ki a boltból.

– Nem kaptál céklát? – kérdezem.

– Csak nagy darabok voltak, én pedig kisebbet keresek, azok jobban megfőnek – válaszolja –, holnap azonban új szállítmányt kap, és félre is tesz nekem.

Tovább megyünk, másról beszélgetünk. Egy divatüzlet előtt megint megállunk, az asszony bemegy, én megint kint sétálgatok.

De az idő múlik, az ajtónál benézek. Persze, több vevőt kell kivárni, a dolog eléggé lassan megy. Végül a feleségem az egyik eladónő elé kerül, kérdez valamit. Úgy látszik, az kissé nagyot hall, mert föl se néz a blokkjáról. Csak hosszabb unszolásra emeli föl a fejét, összehúzott szemmel, mint akit zavarnak. Ridegen hallgatja a kérdést, majd tagadóan rázza a fejét. Aztán fölényesen a bolt túlsó sarkába mutat. Feleségem átmegy a másik pulthoz. Ott újabb várakozás után újra érdeklődik, a másik eladónő is tagadóan int a fejével. Mégis, csökönyös rábeszélés és ismételt fejrázás után hátrafordul, leemel a rekeszből egy skatulyát, unottan kinyitja, olyan mozdulattal, mintha azt mondaná: sajnos. A feleségem arca földerül, rámutat valamire, az eladónő felhúzza a vállát, lebiggyeszti a száját, írja a blokkot. Néhány perc múlva az asszony egy kis csomaggal lép ki az üzletből.

– Kaptál? – csodálkozom.

– Pontosan olyant, amilyent akartam.

Átveszem a csomagot, lépegetünk az utcán.

– Egyet nem értek – mondom eltűnődve. – A zöldségboltban az elárusítónő folyton bólogatott, pedig nem tudott olyant adni, amilyen kellett.

– No igen, mert azt mondta: „Hogyne, kérem, hogyne, holnap reggel okvetlenül lesz."

– A divatboltban pedig – folytatom – mind a kettő rázta a fejét.

– Persze, mert az egyik azt mondta: ez nem hozzám tartozik, talán tessék a másik pultnál megnézni, a másik pedig kételkedett: „Nem hiszem, hogy ez a minőség megfelel a kedves vevőnek."

Megálltam, mint akinek világosság gyúl az agyában. Egész képsorok elevenültek meg előttem, régi, hasonló képsorok, amelyekre csak most figyeltem föl.

– Hah! – kiáltottam a fölfedezés mámorában – a zöld-

ségárusnő maszek volt, a divatárusnő állami!

És rögtön megfogalmaztam a törvényt: az állami és a maszek kereskedőt messziről meg lehet ismerni aszerint, hogy *a vevő előtt horizontálisan vagy vertikálisan mozgatja a fejét. Ha bólogat, akkor maszek, ha nemet int, akkor állami eladó.*

Lovászy Márton

Elektronika

– Tudod, mi hiányzik nekem, öregem? Az a sok csinos, fiatal nő, akiket ez a gép helyettesít!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SÓTLAN ÁRUKAPCSOLÁS

Történt az Uránia Filmszínházban, 1965. február 5-én, a harmadik előadás szünetében.

NÉZŐ: *(úgy érzi, hogy nem élet az élet sósperec nélkül)*

PERECES: *(csábmosollyal jön, lágy baritonján kínálja áruját):* Friss, ropogós a perec!

NÉZŐ: *(felajzva)* Kérek három szép sósperecet!

PERECES: *(határozottan)* Csak egy sósat adhatok! Mellékelünk hozzá két vajas perecet. Az is nagyon finom.

NÉZŐ: *(sziklaszilárdan)* De én ragaszkodom a sóshoz. A vajasat ki nem állhatom. Mit tegyek, ha szegény anyám így nevelt.

PERECES: *(ellentmondást nem tűrően)* Nagyon sajnálom, kérem. Mindenki sósperecet enne. A vajasperec maradjon a nyakamon? Tessék beszélni a sütödével, miért ad olyan kevés sósperecet?

NÉZŐ: *(csüggedten nézi a nagyfilm feliratait, és néhány javaslatot fontolgat magában)*

1. Áruljanak a moziban kis nájlontasakokban sót is.

2. Szereljenek fel ízléses kis sótartókat a zsöllyékre.

3. Esetleg a sütöde süssön kevesebb vajas- és több sósperecet. Ha már egyszer a pestiek jobban szeretik...

Bokor Imre
Tapolca

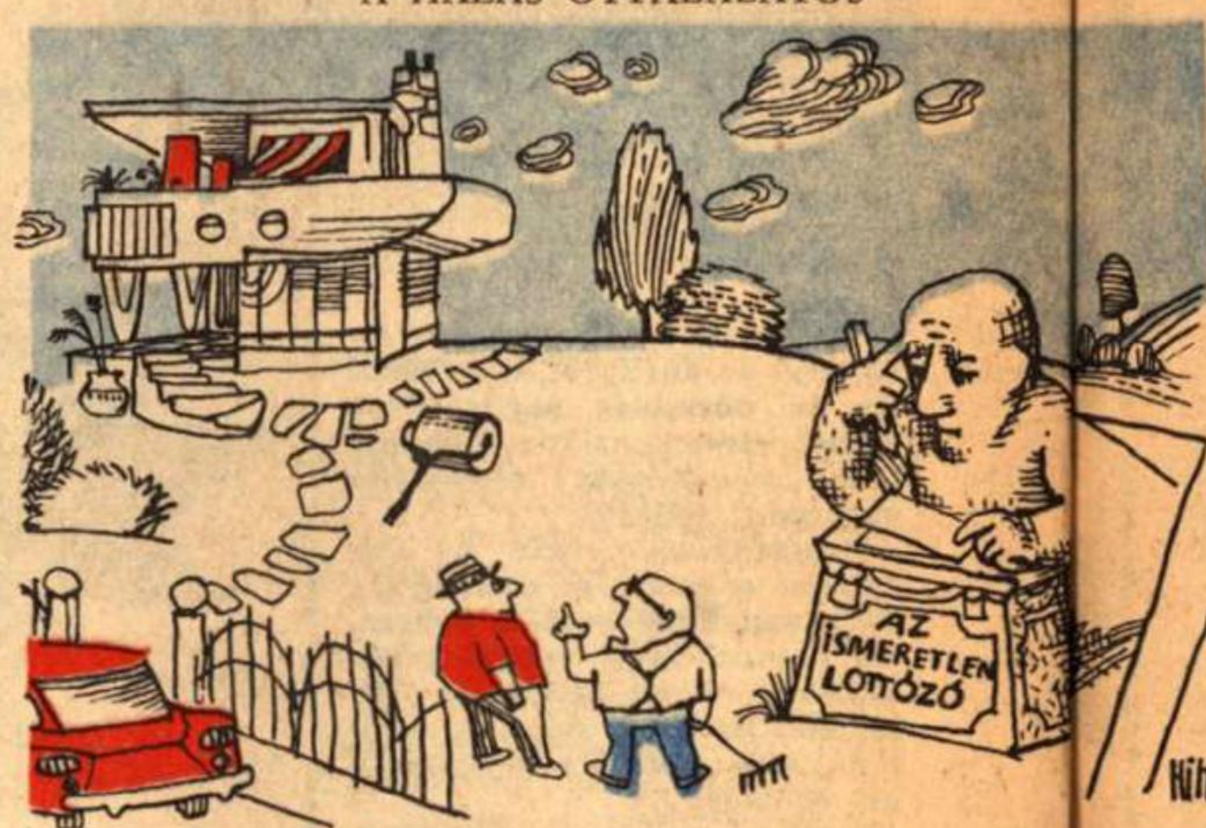
a pénz beszél...

TAKARÉKOSSÁG

– Mennyit vegyünk ki?

A HÁLÁS ÖTTALÁLATOS

– Úgy érzem, ennyivel tartozom nekik azért a másfél mi[…]...

MEGLEPŐ HIRDETÉS

KÉNYSZERHELY

– A kocsit kollektív szelvénnyel nyerték...

MARADI ÜGYFÉL

PÉNZTÁR

– Legyen nyugodt, néni, szalmazsákba varrjuk!

BALSZERENCS LOTTÓZÓ

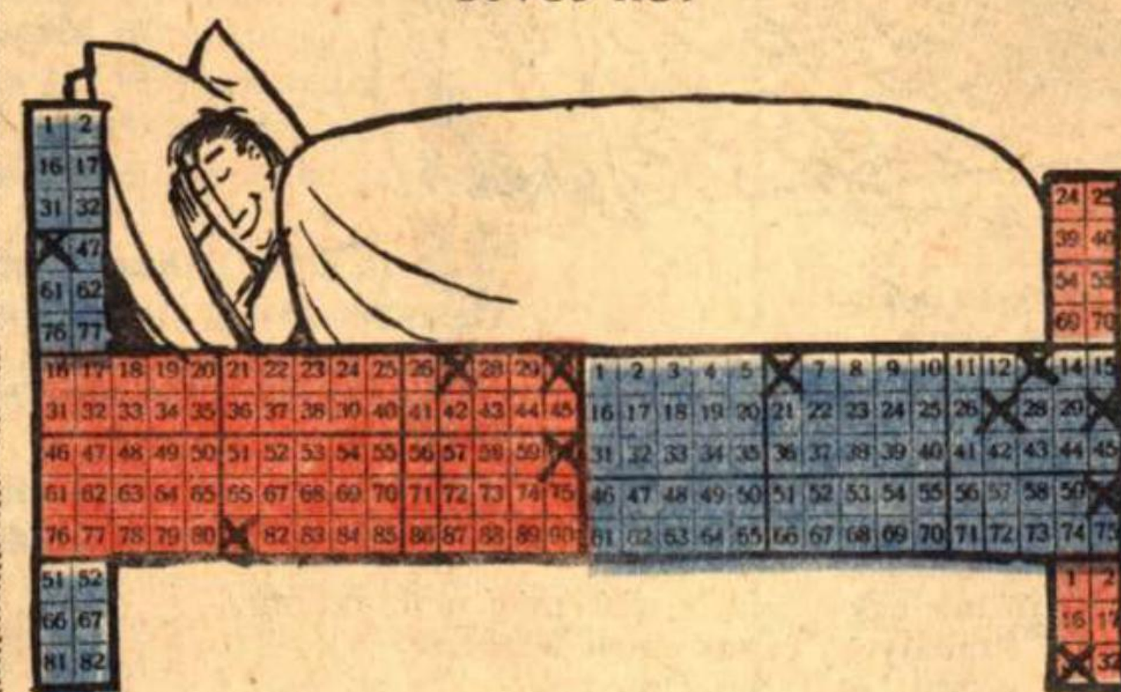

Akit Fortuna nem akar meghallgatni...

KIBŐVÍTETT KÖZÖNSÉGSZOLGÁLAT

BŰVÖS ÁGY

– Hoztam egy kezet

CSALÓDÁSOK

– Átmegyek a konkurrenciához!

Pesti tudósítónktól

Az eszpresszóban két asztaltársaság üldögél nem messze egymástól. Érdemes közelebbről szemügyre venni, összehasonlítani őket. Az egyik társaság csupa fiatalemberből, húsz év körüli, de inkább azon aluli ifjúból áll. Szótlanul, merev, reménytelen arckifejezéssel ülnek, maguk elé meredve, mint akiknek minden mindegy.

A másik asztalnál öreg nyugdíjasok ülnek. Egyikük mesél, a többiek felfelharsanó kacagással jutalmazzák a mulatságosabbnál mulatságosabb fordulatokat. Vidámak, jókedvűek. Nem csoda, nekik még van céljuk az életben.

Noha egyik rovatunk mottójaként szerepel az az állítás, hogy az újszülöttnek minden vicc új, ez sem bizonyos, mint általában a legtöbb igazság. Nemrég ugyanis viccet meséltem egy néhánynapos csecsemőnek, mire az illető keserves sírásba kezdett. Valószínűleg már ismerte a viccet.

Férfi és nő ül a Hungária-kávéház egyik asztalánál. Zenéről beszélgetnek. A nő ellentmondást nem tűrő arccal jelenti ki:

– Én nem bírom Bachot!

– Pszt! Hátha meghallja! – hangzik a férfi lehető leghelyesebb válasza.

KISSZAKASZ

Nyár elején, Keszthelyen, KISZ-ünnepségre gyűltek össze a dunántúli fiatalok. Az állomástól a Balaton-partig vagy százezer fiatal hullámzott, járt fel-alá, játszott a céllövöldében, nevetett a körhintán, vagy a zenekar játékát hallgatta a sportpályán. A Hullám-szálló teraszán sok százan ültek sör, bor és jó ebéd mellett. Jó ruha volt a fiatalokon, a lányokon nylon-pulóver, berakott szoknya, fehér selyemblúz, a fiúkon kék ruha vagy barna, ragyogtak a cipők. Mellettem egy tizenkilenc éves falusi fiú – erős, nagy, kidolgozott keze kemény földmunkára vallott – fekete ünneplőben ült, komoly, kiskontyos, tizenhét éves szerelme mellett. Ebédeltek, bécsi szeletet ettek, és bort ittak hozzá. A végén a fiú nyugodt öntudattal hívta a fizetőt. 47 forintot tett ki a számlája, ötvenessel fizetett, a többit borravalónak hagyta... S akkor az önkényes képzettársítás elém vetett egy sovány, huszonhárom éves, mindig éhes, és mindig kopott fiatalembert, amilyet egyetlenegyet sem láttam ezen a keszthelyi találkozón.

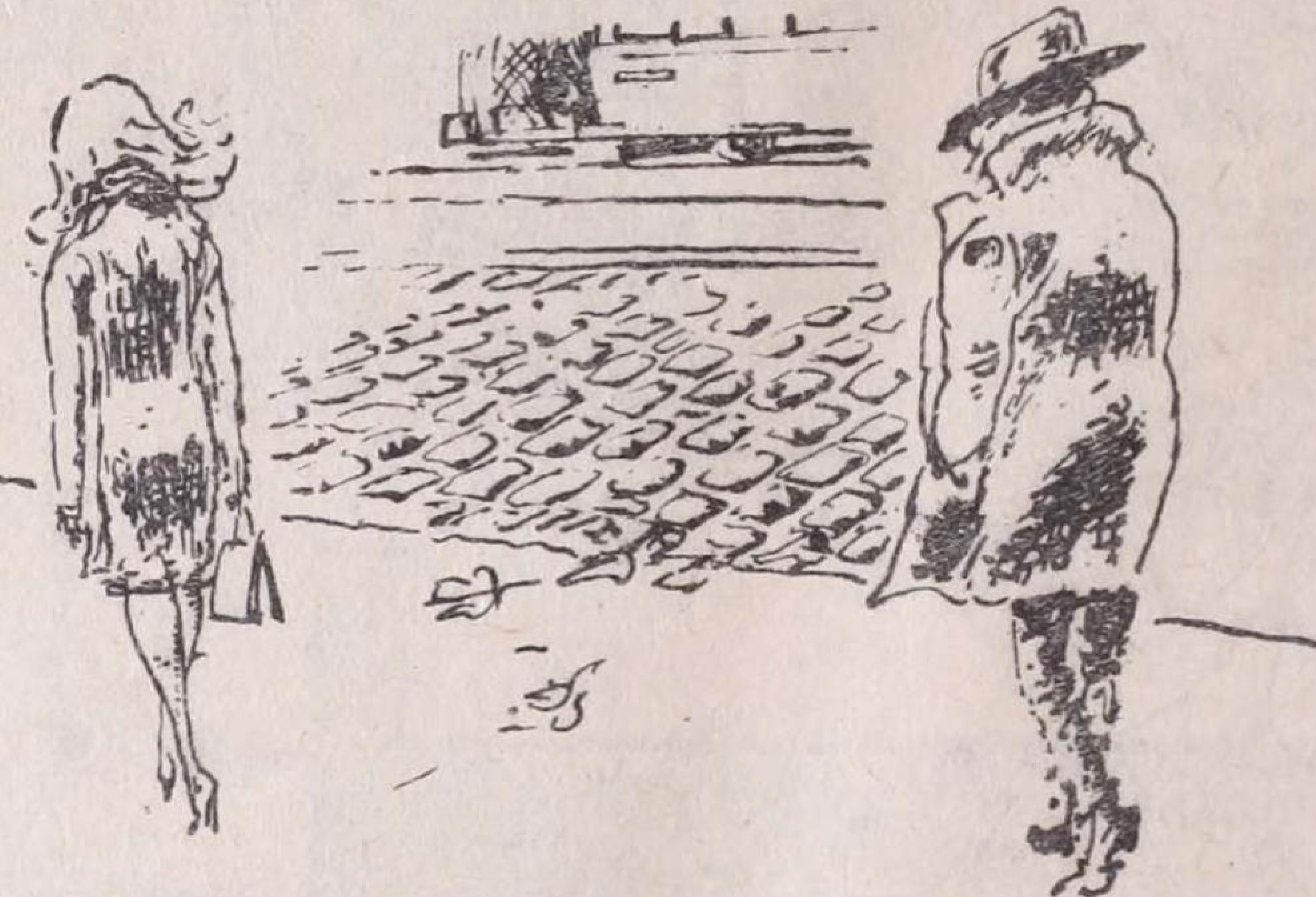
Munka nélkül ődöngtem másfél év óta. Kopott, fekete ruhám már alig emlékezett a Nádor utcai kisbankra, ahol tisztviselő voltam, havi ötvenért. Nadrágom itt szerzett fénye rég lekopott már, de mindezt csak azért mondom, hogy megértsék azt a kis melegséget, amit Erzsike átsuhanó alakja jelentett számomra azokban a keserű napokban. Nem nagy szerelemről van szó. Egyszerű kis utcai ismeretség volt. A Vilmos császár úttól a Lehel

téri villamosmegállóig tartott az egész.

Be kell vallanom, hogy négy fillér volt mindössze az egész vagyonom. A tavasz, tekintet nélkül az anyagi állapotomra, furcsa játékot űz a vibráló érzékekkel. Ha nem így lenne, észre se vettem volna Erzsikét. A Vilmos császár útnál tűnt fel mellettem. Magas alakja és kopott télikabátja volt, szőke haja dúsan csillogott, és arca, ez a gödrös, nevető, tizennyolc éves arc úgy megfogott, mint mágnes a vasport.

Egyszerűen rám nevetett. Világéletemben gyáva,

szemüveges ember voltam, de éreztem, hogy elérkezett a tettek ideje. Mentünk egymás mellett. Ő szabályos időközökben rám nézett, és rám nevetett. Rettenetes, milyen kisigényűek a nők, már velem is kikezdenek – így bosszankodtam a gyávaságom miatt. Nagy gyerekszeme volt, világoskék.

Végül a kedves megunta a buta frátert, és meggyorsította járását. Most előttem ment. Néztem karcsú alakját, csípője lányos mozgását. És megláttam, hogy harisnyáján lyuk volt a cipője felett. A City-mozival szemben eluntam már saját gyávaságomat. Elég volt, itt befordulok egy mellékutcába, de mielőtt megtehettem volna, a lány visszanézett. Soha ilyen édesen nem nevettek rám. Továbbmentem. Végre megállt egy üzlet előtt. Utolértem. Cukrászda volt. A kirakatban torták egymás hegyén-hátán, rigójancsik és indiánerek.

Ő is nézett, én is néztem. Lassan összefűzött minket a kirakat. Már nem féltem, láttam, hogy ő is ember. Megszólítottam:

– Maga mit enne?

Rám nézett. Magától értetődéssel mondta:

– Francia krémest.

– Finom lehet.

– No és az a rumos mignon?

Hm, jó gusztusa van. Elindultunk.

– Jó lenne ide bemenni, ugye? – folytattam ügyesen.

– Nem – mondta teketóriázva. – Most úgysem ehetnék, elrontottam a gyomromat.

– Honnan jön?

– Tanulok.

– Mit tanul? – folytattam.

– Franciául – mondta, és finoman rám nézett.

– Mit jelent például: ház?

– Ház? – mondta idegesen. – Ezt még nem tudom. Csak most kezdtem.

– Dolgozik?

– Igen – mondta –, dolgozom. Tudja, egy nagy belvárosi cégnél varrni tanulok. Persze, csak úgy magamnak, tudja, mert otthon úgy sincs szükség arra, amit én keresek. Képzelje, milyen aljasak, hat pengőt fizetnek egy hétre, egy év után. A tanuló nem ember, a borravalóból sem adnak soha. Nem mintha kellene, egyék meg! És maga? – Most ő ostromolt a kérdésekkel.

– Bankhivatalnok vagyok.

– Bankhivatalnok? És van állása?

– Természetes, havi százhatvan – mondtam, és finoman ránéztem.

Csodálkozásra nyílt a szeme.

– De külföldön többet kerestem.

– Külföldön is volt?

– Igen, Svájcban, egy nagy zürichi banknál dolgoztam. De hát mit csináljak, Pest, az Pest. Az embert visszahúzza a szíve – mondtam bánatosan. (Szegény Erzsike, ha látta volna az Ankerstrasse 20. alatt, illetve fölött a nyomorult tízfrankos padláslyukat, egyetlen tetőnyílásával és tinktúrásüvegeivel. Látta volna a koplalás napjait és a mentőautót, amellyel Amman úr, a házigazdám, a kórházba vitetett.)

– Akkor maga németül is tud...

– Tudok, természetesen.

– Tudja, a papám is tud. Ő tud angolul is. A Sas utcában dolgozik, egy nagy posztósnál. Bizony, raktárfőnök. És ott meg kellett tanulnia angolul, tudja, mert ott sok az angol posztó. Nagyon intelligens a papám, a bátyám meg tisztviselő, mint maga.

Már a Lehel téri templom boltíves falai alatt jártunk, ő ruganyosan, és én is kihúztam magam, ahogy havi százhatvanhoz illik.

– Messze lakik? – kérdeztem.

– A Gömb utcában.

– Gyalog megy?

– Igen, szeretem a sétát Különben is, jó az idő.

– Hogy lenne jó, Erzsike? Mindjárt esni fog. – Most az egyszer nekem volt igazam.

Elpirult és rám nézett.

– Különben, igaza van. Mehetek villamoson is. – Épp odaértünk a megállóhoz, a Bulcsú utca sarkára.

– Szeretnék magával találkozni – mondtam.

– Nem, nem lehet – és

egyszerre szomorú lett. Kinyitotta kopott kis táskáját, és keresgélt benne. Ahogy a zsebkendőjét kivette, kirántott valamit.

– Istenkém – mondotta, és én segítettem neki keresgélni a kövön. Végre megtaláltam. Egy tantusz volt. Láttam, hogy keresgélés közben mindent kiforgatott, üres volt a táska. Rám se nézett.

– Köszönöm – mondta halkan, és kezet nyújtott.

Kikapta a kezét, felszállt a villamosra, alakja frissen, lányosan lendült fel a lépcsőre, és a harisnyája sarkán felvillant a lyuk.

Barabás Tibor

Az írónak a Magvető Kiadónál most megjelent „Házunk büszkesége" című kötetéből.

KORSZERŰ TÍZPERC

Mióta az oktatásban szemléltetés lett a fő,
Tízpercekben a tanárnak pihenésre nincs idő!
Készíti az órához a háromszöget, léniát...
Tízperceit nyomorú kis szertárakban éli át.

Lemezjátszó birtokáért valóságos csata dúl,
Fogja három szaktanár is szerelmesen, makacsul.
Ha az énekszakos győz, a két magyaros roskadoz,
Mert ma lemezjátszó nélkül – azt mondják – az óra rossz.

Rohannának a magnóért, de a nyelvész rajta ül.
Mint kölykét az anya tigris, védi rendületlenül.
Jaj annak, ki a Mambóját elorozni próbálja!
Manap nyelvész Mambó nélkül nem mehet be órára!

Három kartárs kiabálja: – Hol a diavetítő! –
Földrajzszakos fenekedik: úti filmet vetít ő!
Történelmes a kőkorszak filmtekercsét lengeti,
A vetítő ma legalább két órán át kell neki...
Beleszól a fizikus is: – Bolond legyek, ha adom!
Különben is bele van már fűzve az én szalagom...

Biológus se pihen. Egy kosár hagymát szeletel.
Előírás, hogy az órán minden gyerek vegye fel
A hagymát, ha arról tanul: szagolgassa, harapja!
Sokoldalú szemléltetés minden tudás alapja.

Egészségtan szaktanára a csontvázon babrálgat,
Rendezi a kissé zilált csigolyákat, bordákat.
Karján van egy nájlonszatyor – istenuccse, nem mese, –
Abban van a szétszedhető szív, tüdő, szem és vese.

S mit készít a tanár bácsi az állattan órára?
Ő se úgy megy be, hogy csak az osztálykönyvet lóbálja;
Karján, vállán, hóna alatt tömött varjú, róka, nyúl,
Jobb zsebében eleven sün, balban kimúlt ponty lapul.

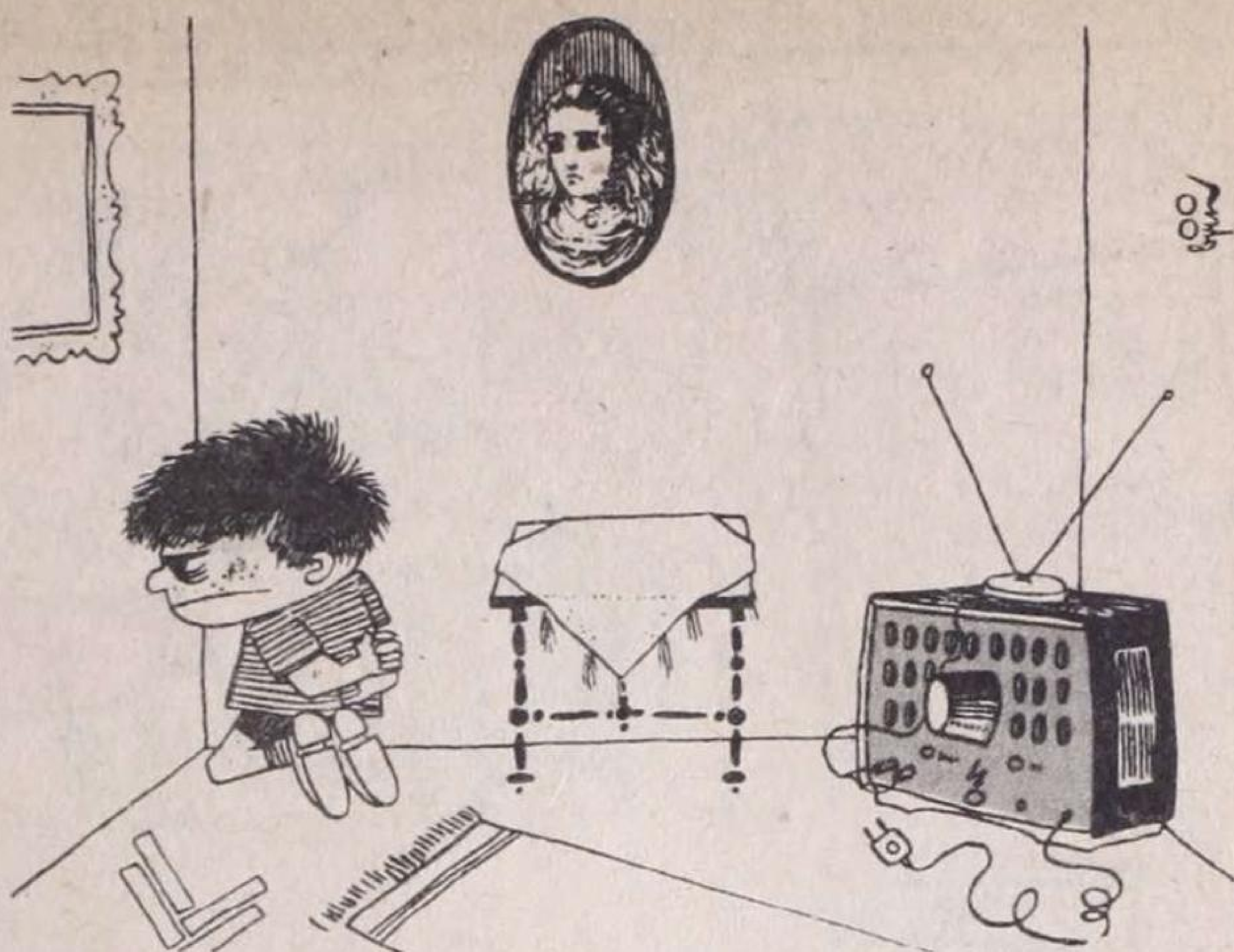
...Így működnek a tanárok tízpercekben, így bizony!
Így mélyül a szemléltetés s tanár között a viszony.
Uzsonnáját érintetlen viszi haza, aki hoz,
Mert – korszerű tízperc illik a korszerű órához!

K. Tóth Lenke

Záróra

Esti büntetés

Szemesnek áll a világ

– Ez igen, azanyja köcsögit! – mondta a derék birkapásztor, és csettintve töltött az íróasztalára készített 1890-es évjáratú francia konyakból. – Ezt kóstolja meg az úr.

...Alkonyodott. A tanyaházak felől benzin illatot hozott a szél, az úton méla tülökszóval ballagtak haza a Skodák és az Opel Rekordok. Libák nem gágogtak, disznók nem röfögtek, tehenek nem bőgtek, viszont mindenütt ordított a jólét.

– Szóval arra kíváncsi az úr, hogy miképpen virágoztattuk fel az Aranykacsa téeszt... – gyújtott rá a derék juhász egy pofa csészterfildre, és kényelmesen hátradőlt impozáns karosszékében. – Hát ugyi, itt van mindjárt a lábasjószág, amiből azt a közkedvelt paprikást főzzük a szövetkezet csárdájában Pesten.

– Ez az, lássuk a jószágot!

– Érdekes, az elnök is ezt mondta a minap. De honnan az ördögbül vegyek neki, mikor a marhát, birkát, disznót már az egész környékbül összevásároltuk? Mert jól megy ám a fővárosi csárda, esznek ám a pestiek.

– Ugyan, ne tréfáljon, az újság azt írta, huszonöt juhász meg kanász dolgozik maguknál. Ha nem tartanak jószágot, mi a csudát csinál az a rengeteg pásztor?

– Á, azok nem valódi juhászok, hanem pincérek juhászstátuszban. Kell a pesti csárdába a pincér. Nem tud véletlenül egy jó főpincért? Két számadó-státuszunk üres.

– De hát akkor kik foglalkoznak az állatokkal?

– Micsoda kérdés? A kupecek, uram. Szövetkezetünkbe a megye legügyesebb kupeceit sikerült beszervezni. Ők vásárolják össze még a megrokkant lovakat is, hogy aztán továbbadjuk jó haszonnal.

– Hát a növényápolás?

– Abbizony gyengén megy. A téesz-kofák, akik brigádvezetői minőségben árulják a téli almát tizenhat pesti gyümölcsös standunkon, nem úgy ápolták az árut, ahogy kellett. Így aztán hiába vásároltunk fel százötven vagon jonatánt féláron Szabolcsban, alig maradt rajta vacak kétmillió.

– Nono, azért ez se megvetendő nyereség.

– De mi többre számítottunk, és a kárt pótolni kell.

– Mivel pótolják?

– Népi köcsögök előállításával. A csendes téli napokon az egész megye nekünk készíti a népi köcsögöket. Van ugyanis egy talpraesett főagronómusunk, aki megtanult franciául, és az egész népművészeti termést el-

sózta a belgáknak, azanyja köcsögit!

– De hát a föld... – ráztam meg a derék birkapásztort –, ki foglalkozik az Aranykacsa téeszben a földdel?

– A jogászunk – felelte nyugalommal. – A földet ő adja bérbe a szomszéd szövetkezetnek, a legelőnyösebb feltételek mellett.

Fülöp György

Csökkentjük a reprezentációs költségeket!

– Juliska, adjon már egy szép velőscsontot az angol vendégünknek!

Mészáros András rajza

A tévé is közvetíti a bűnügyi tárgyalást

SAJNOS...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

M. Julianna, Csánytelek. – P. András, Bp. IX., Dési Huber u. – M. Imre, Dunabogdány. – V. Éva, Érd. – P. Péter, Bp. V., Kecskeméti u. – Sz. Károly, Keszthely. – K. György, Polgárdi. – O. Margit, Bp. – K. László, Bp. VII., Akácfa u. – P. Gusztáv, Pilisvörösvár. – A. Jné, Rákospalota. – Cs. Mihály, Kunhegyes. – Á. László, Bp. XXI. – P. Kálmán, Újpetre. – Sz. Zné, Petőfibánya. – Sz. Ené, Bp. VI., Székely Bertalan u. – Sz. László, Bp. II., Zsigmond tér. – K. József, Tatabánya. – Sz. József, Szebény. – K. János, Vác. – K. János, Debrecen. – F. Bálint, Jászberény. – S. Klára, Bp. II., Házmán u. – M. László, Dunaújváros. – M. Andrea, Bp. – K. F. L. Magyaróvár. – R. Pál, Bp. I., Fő u.

Cinéma vérité

Vasvári Anna rajza

– Van egy olyan érzésem, hogy minket filmeznek...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TROLI ELKÉSETT

Szombat, január 30., délután háromnegyed öt. A Rudas László utcai troli-állomásra befutott a Dózsa György út felé tartó, 151-es számú, 72-es jelzésű trolibusz. Rengeteg ember állt a megállóban, és a kocsiban még volt hely, de a kalauznő türelmetlenül leszólt a várakozókhoz:

— El vagyunk késve! Várják meg a következőt!

Már indított volna, de a felháborodott utasok tiltakoztak. Van hely, fel akarunk szállni! — kiabálták. Fel is léptek a

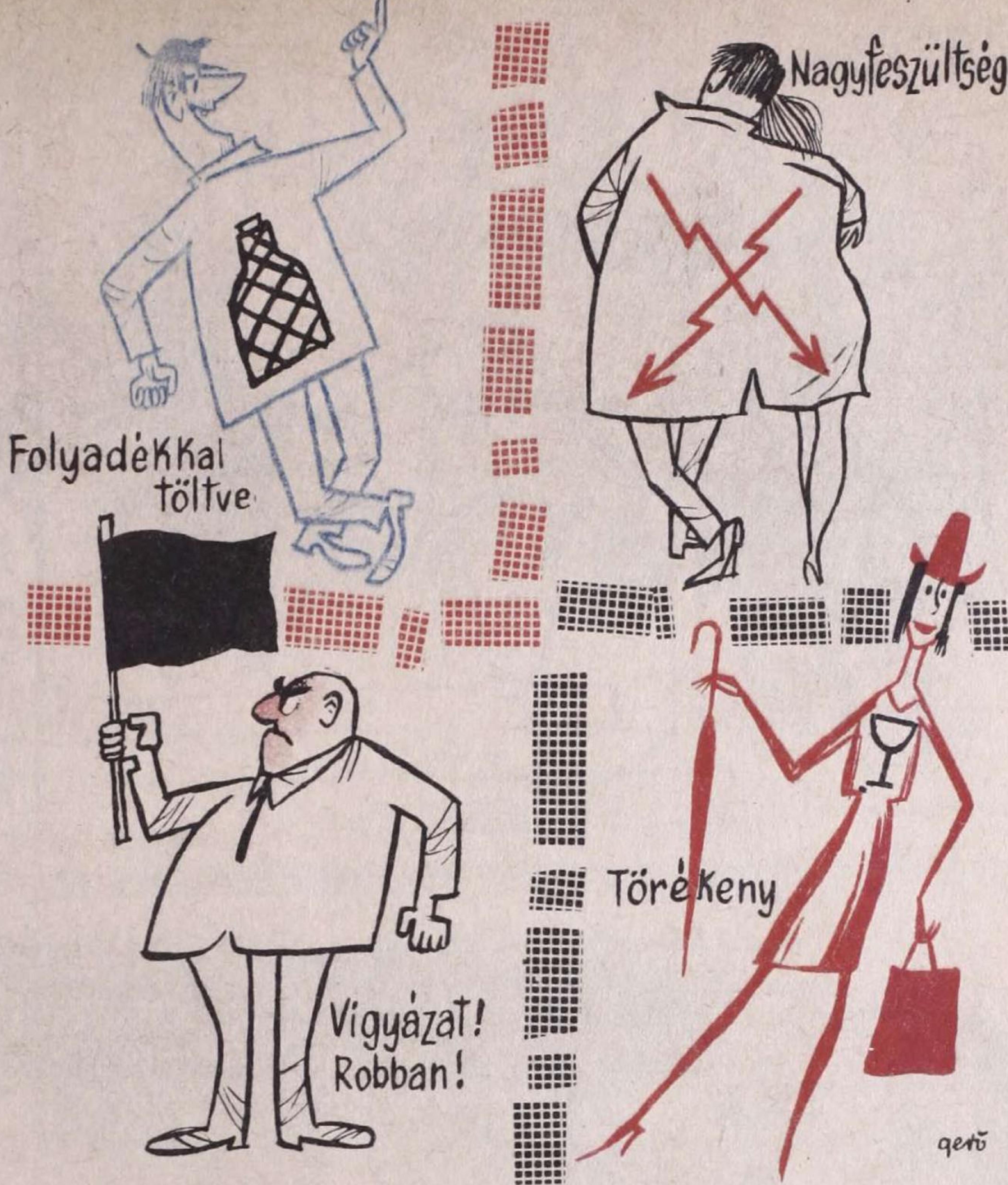

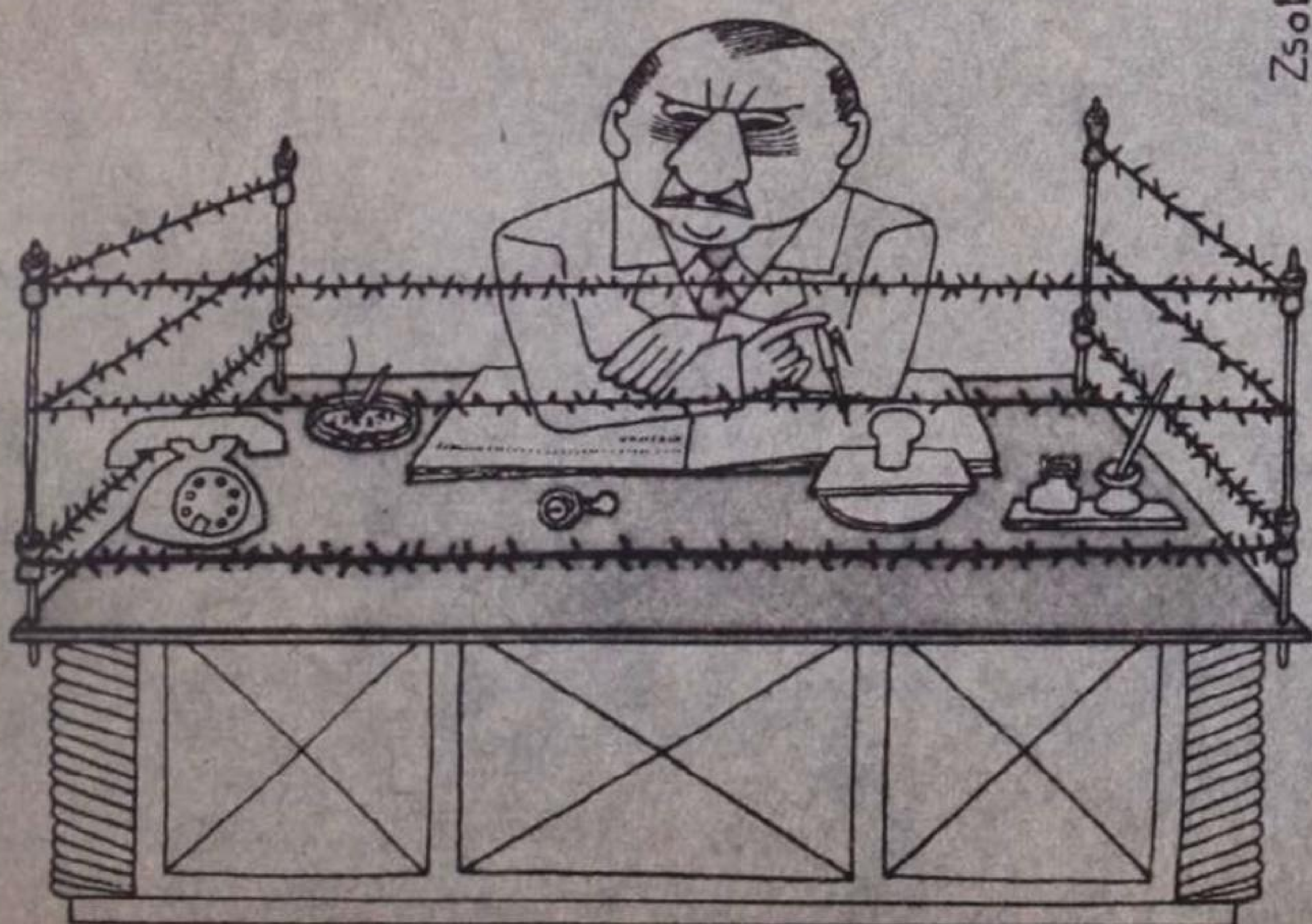
kocsira, és többen megjegyezték, hogy semmi közük a késéshez, ha van hely, fel kell engedni az utasokat. A kalauznő éles, nyers hangon válaszolt. Dühös volt az egyperces várakozás miatt. Nem csoda, elkéstek, és a lehetetlen, önző utasok nem voltak hajlandók a következő, esetleg zsúfolt trolira várni, hogy a kocsi behozzon valamit a késésből. Ennyi szívességet sem lehetett elvárni a várakozóktól. Hallatlan!

(p. l.)

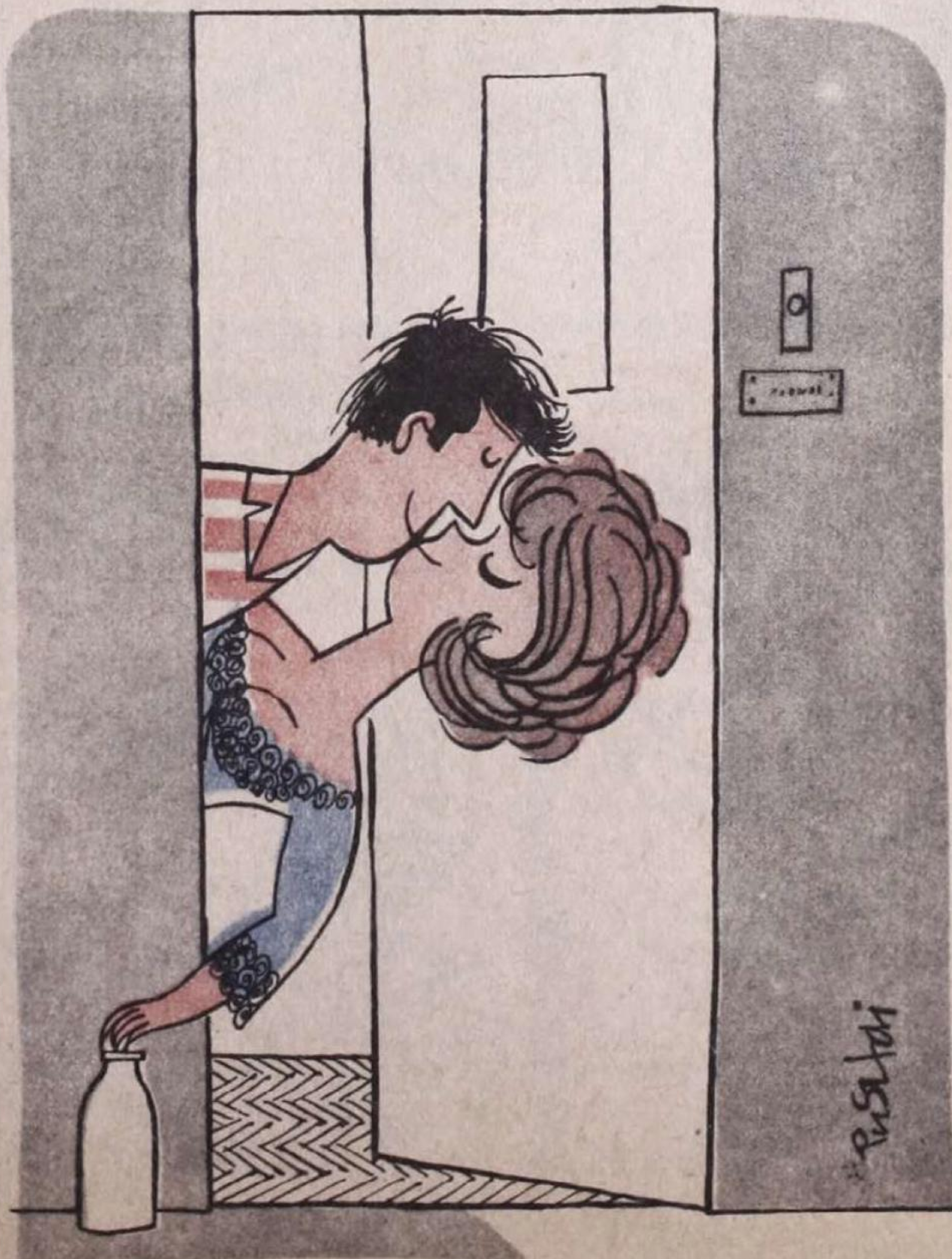
Gerő Sándor rajzai

EGYEZMÉNYES JELEK

MÉZES-HETEK

Pusztai Pál rajza

Igazgatói utasítás

Pusztai Pál rajza

– Téged amúgy is utálnak, olvasd te fel . . .

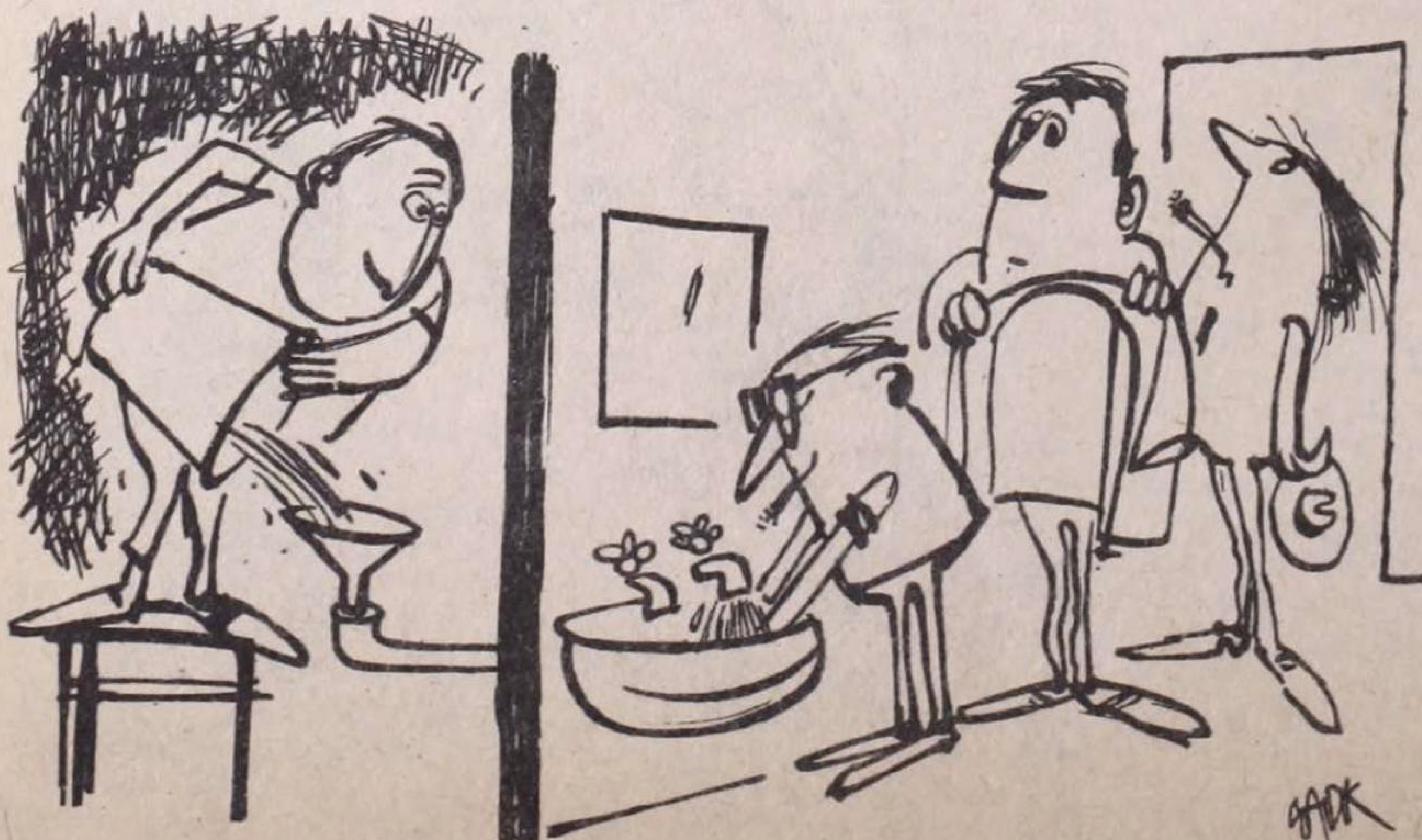

Szülői felelősség

– Na hallja, csak nem engedem a fiacskámat egyedül csavarogni az éjszakában!

Műszaki átadás

Sajdik Ferenc rajza

ILLÚZIÓ

Címképet és három belső oldalt szentel az Ezermester januári száma egy zseniális lakberendezési ötletnek. Azt ajánlja: készítsünk szobánk vakfalára műablakot műpanorámával. Karnis kell hozzá, függöny, fénycső, néhány kapcsoló, egy tábla ablaküveg, miegymás. Az üveg mögé ragasszunk a vakfalra nagyméretű, derűs hangulatot árasztó, napfényes tájképet. Ki-ki ízlése szerint.

Elhúzzuk a függönyt, kigyullad a fénycső, és máris illúziót keltően tárul elibénk — mondjuk — a Dunakanyar csodálatos látványa.

Az igényesebb vakfalas olvasóknak a cikk szerzője elmélyültebb megoldást javasol. „Ha van lehetőség — s a falbontáshoz szükséges engedélyeket, felelős szakembert biztosítottunk —, a műablakot 5—12 cm mélységig a falba is süllyeszthetjük . . . A költség, a fáradozás bőven megtérül az akár borús időben is derűt, természetes hangulatot árasztó, napfényes műablak révén."

Bevallom, nagyon a kedvemre való ez a műablakos dolog. A jövő héten neki is látok. Néhány részletkérdésben azonban a kivitelezés során eltérek majd az Ezermester útmutatásaitól.

Például a cikk szerint: „A nagyon kedvelt színes tájat még akkor is érdemes szobánkba »hozni«, ha a helyiségen van ablak."

Nem, kérem, ez nem megy!

Tételezzük fel: ülök a műablak előtt, és önfeledten gyönyörködöm a Műmagas Műtátra műhóval műborított, műfenséges műormaiban. És akkor az igazi ablakon bekopog az igazi házmesterné, hogy micsoda disznóság, miért nem tettem ki már megint a valódi gangra a valódi szemetet?! Odalenne minden illúzióm! Inkább szépen befalazom a valódi ablakot, és a helyére — süllyesztett kivitelben — esetleg a siófoki Balaton-part kerül.

Ezen túlmenően, nálam a műpanorámák cserélhetőek lesznek. Mindig az éppen aktuálisat helyezem az üveg mögé. Ha netán elromlik bérházunkban a kazán, jégveremmé válik a lakásunk, üsse kő! A műablakba beteszek egy délszaki tájat, perzselő napfénnyel, kókusz- és datolyapálmákkal, lenge öltözékben hancúrozó, barna bőrű ifjú hölgyekkel. Ügyet sem vetek rohamosan kékülő füleimre, hisz' én most hawaii luxuskunyhóm ablakán pislogok kifelé, a kánikulába.

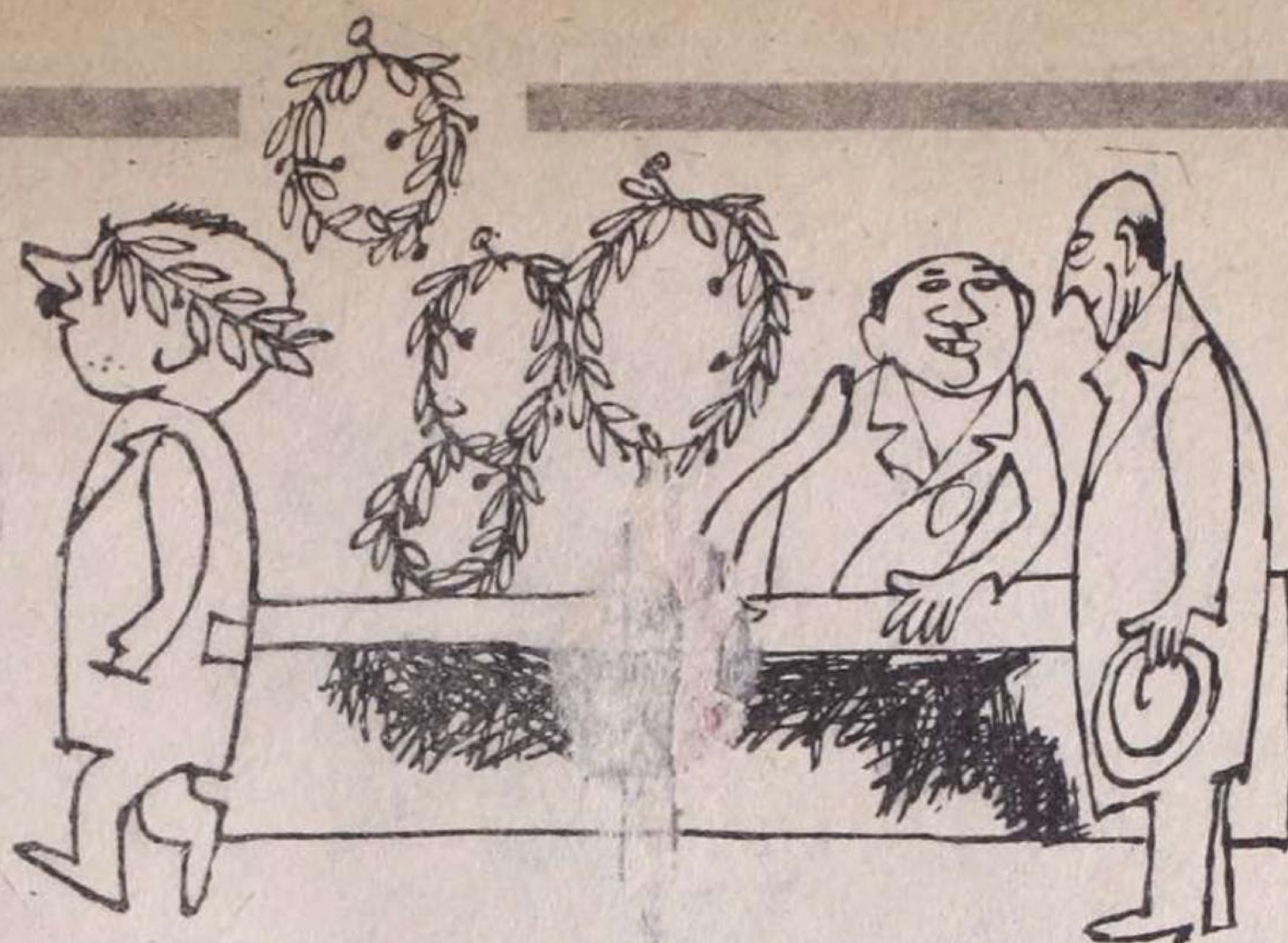
És nem állok meg félúton. Az ajtó helyén is műablakot csinálok. A mennyezeten tető-műablakot. Minden szabad falfelületre — műablakot! És ha e nagy munka közben rádöbbenek, hogy ez az egész csak önmagam bárgyú ámítása, kiugrom az egyik műablakon. Bele a Mű-Niagarába. Mi bajom eshet?

Kürti András

IMPORT HUMOR

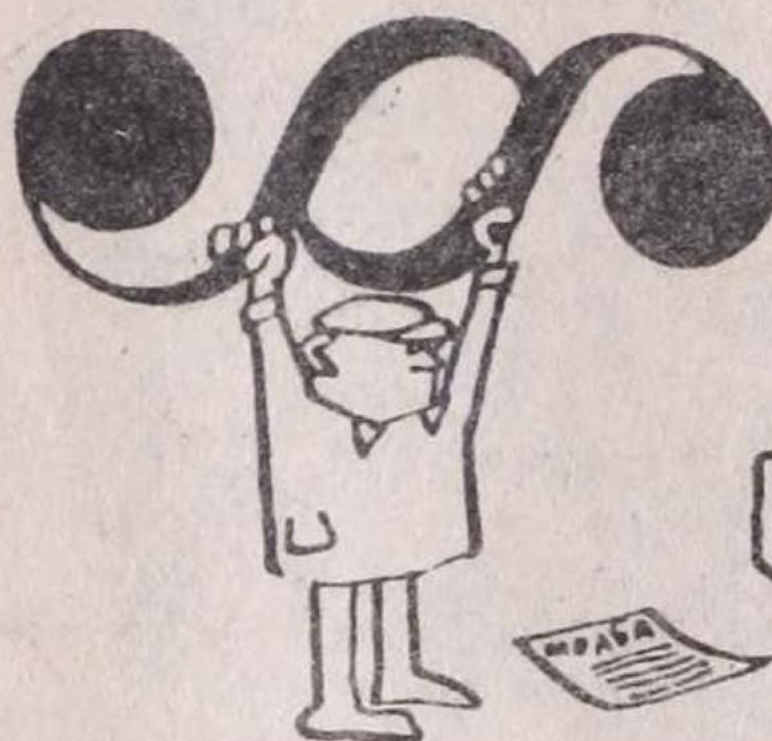

– Miért hajtanak a megengedettnél nagyobb sebességgel?
– Egy vállalattól vagyunk és versenyben állunk...

– Nagyon sajnálom, de ilyen kis méretet nem tartunk!

SÚLYEMELÉS

(A szófiai Sztrselből)

szamárfül

A főrendező összehívatta a cirkusz valamennyi alkalmazottját, társadalmi megbeszélésre. A manézsban gyülekeztek össze, mikor pedig valamennyien együtt voltak, így szólt hozzájuk a főrendező, aki mellesleg a legmagasabb rangot viselte a cirkuszban, az igazgató után:

– Barátaim – mondta a főrendező –, mint tudjátok, új igazgatót kaptunk, miután a régi igazgatónkat más, hasonlóan fontos beosztásba helyezték át. Volt igazgatónktól már baráti búcsút vettünk, most pedig értesítettek, hogy holnap reggel megérkezik az új igazgatónk, akit valamennyien nagy szeretettel várunk.

A főrendező most egy kis szünetet tartott beszédében, hogy még jelentősebb legyen az, amit ezután akart mondani, és azt mondta:

– Úgy gondoltam, hogy kedves és hangulatos fogadást rendezünk az új igazgatónk köszöntésére, mégpedig a legillőbbet hozzánk, cirkuszi dolgozókhoz. Beszéljük hát meg, hogy ki, miként üdvözli majd az új igazgatónkat, szem előtt tartva, hogy ez az üdvözlés egyben a bemutatkozásunk is lesz.

Elsőnek a bűvész találta ki, hogy mit fog csinálni, mégpedig azt, hogy a cilinderéből egy virágcsokrot varázsol elő, amikor az új igazgató hozzálép, és a kézfogás előtt átnyújtja neki a csokrot.

A műlovarnőnek az az ötlete támadt, hogy ő a legszebb lován fogadja majd az új igazgatót, és a lova egy

pukkedlit fog csinálni az új igazgató előtt.

És így tovább, ki-ki szerepe szerint sorban kitalálta, hogy miként üdvözli majd legstílszerűbben az új igazgatót. Utolsónak Fridolin maradt, a bohóc.

– Hát te? – kérdezte tőle a főrendező.

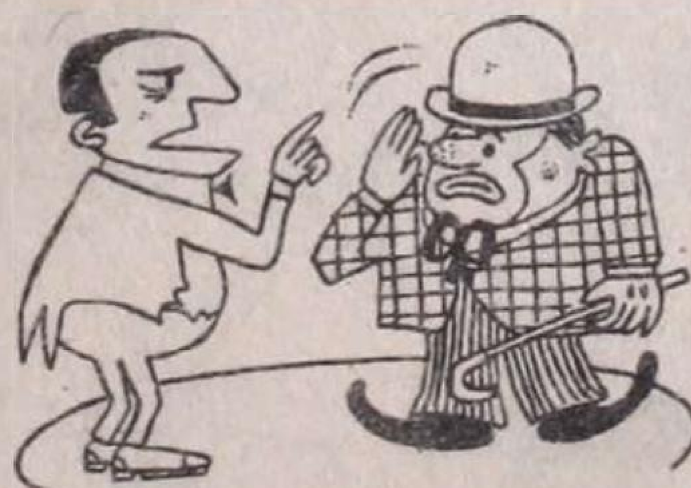
– Én úgy gondoltam – mondta Fridolin –, hogy én erre az alkalomra ezúttal a legkomikusabb ruhámat venném fel, a beépített cintányérral, és egy szamárfület mutatnék az új igazgatónak.

– Akkor hát mindent megbeszéltünk – szólt a főrendező, és azzal véget vetett a társulati megbeszélésnek. Hanem Fridolint egy óra múlva magához hívta:

– Gondolkoztam a te ötleteden, Fridolin – mondta neki a főrendező. – Úgy érzem, hogy nem elég ötletes. Nem rossz, de mégsem tetszik nekem valahogy. Nem bánom, mutassál szamárfület, de esetleg ne tedd a hüvelykujjadat a füledre, hanem csak úgy a fejed mellett tartsad a kezedet, mintha egy kissé integetésféle is lenne a mozdulatod. Megállapodtunk?

– Jó – mondta Fridolin, és elment, de egy óra múlva jöttek hozzá, hogy a főrendező akar beszélni vele.

– Megvan a megoldás! – mondta a főrendező Fridolinnak. – Fogadd kalapban

az új igazgatót, és a szamárfület pedig úgy mutassad, hogy az ujjaidat összezárod, és a tenyered élét a kalap karimájához érinted. Így aztán olyan lesz a szamárfül, mint valami szalutálás. Rendben van?

– Rendben – mondta Fridolin, és elment, de a főrendező később telefonált a lakására.

– Elfelejtettelek figyelmeztetni, Fridolin – mondta a főrendező a telefonba –, hogy miután rendes kalapot veszel, eszedbe ne jusson hozzá bohócruhába öltözni, rettenetesen néznél ki felemásan. Feltétlenül vegyél fel egy tisztességes öltönyt!

Reggel a cirkuszban egy sürgős üzenet várta Fridolint a rendezőtől, mert a főrendező már elment az új igazgató elé. Az üzenetben ez állt:

„Fridolin! Ne tisztelegjél, mint egy katona, hogy adná az ki magát nálunk, a cirkuszban. Köszönjél rendesen!"

Így történt azután, hogy a manézsban Fridolin elegáns, kétsoros, sötétszürke öltönyben, szürke puhakalapban várta az új igazgatót, és mikor az hozzálépett, udvariasan megemelte előtte a kalapját.

Hogy pedig az új igazgató megtudja, ki a bohóc a cirkusznál, a főrendező lopva Fridolin mögé lépett, és nagy erővel fenéken rúgta Fridolint, miközben az udvariasan megemelte a kalapját, elegáns, sötétszürke öltönyében.

Somogyi Pál

Mosoly Album

Szűr-Szabó József rajza

SZÍVBŐL JÖVŐ MOSOLY — Ezt jól átejtettük!

IDEGGYÓGYÁSZATON — Ez nem normális!

— Te miért nem mosolyogsz?!

Mozipénztár előtt

– Két jegyet kérek.
– Hová?
– A sötétbe!

EGY AMERIKAI „ABSZOLÚT"-VICC

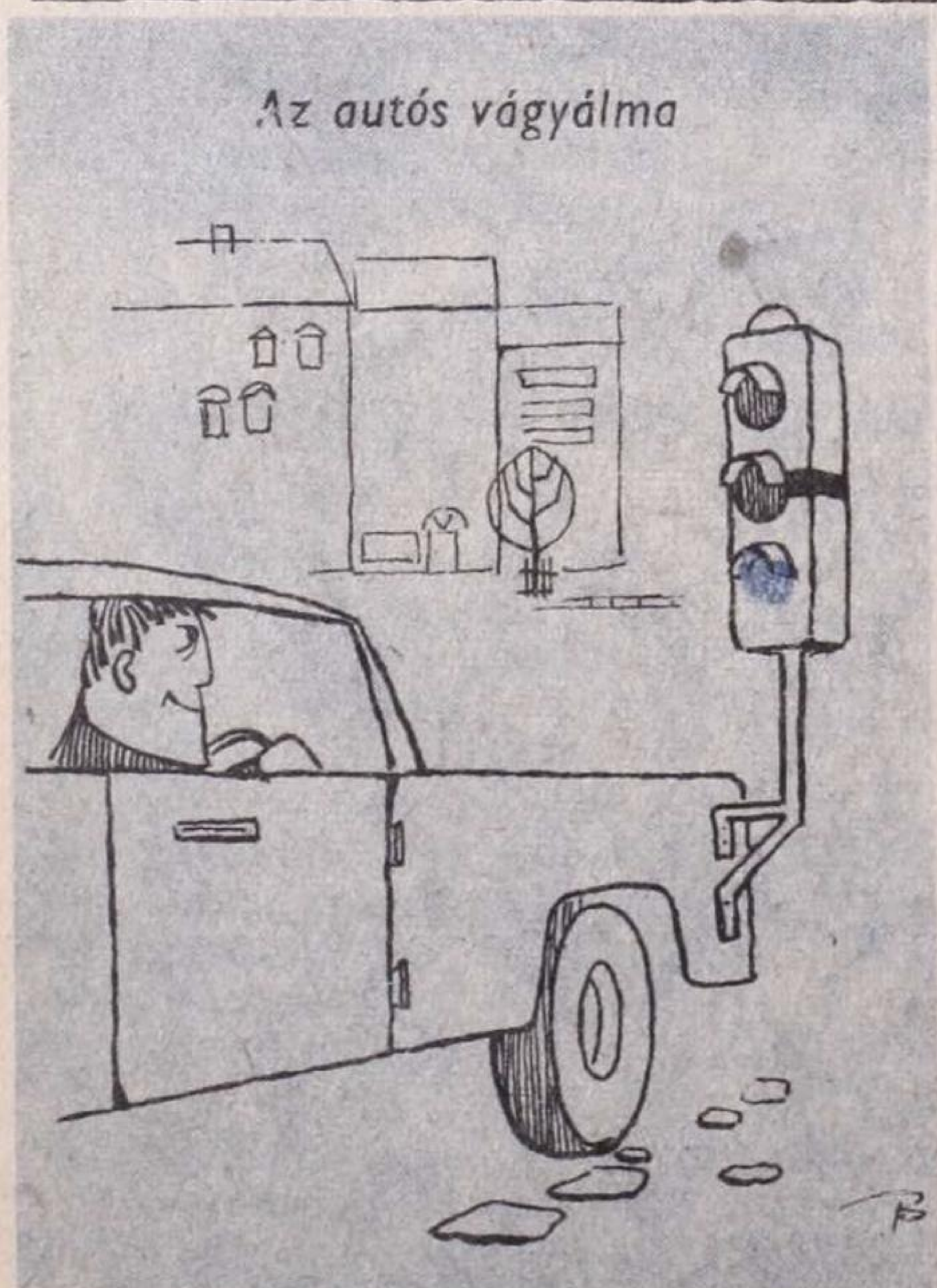
Úgy látszik, az abszolút-viccek nem maradtak meg az öreg Európában. A tengerentúlról érkezett az alábbi példány:

— Mi az abszolút diplomácia?

— ???

— Amikor a férj meg tudja győzni a feleségét arról, hogy a bunda kövériti.

Az autós vágyálma

Közös lakás

Balázs-Piri Balázs rajza

— Ne, nézzen oda, Béla, csak az elvált férjem jött haza . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. 142–220. – 65.0830. – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504